

ВІРУЮ

№4 (171)

квітень
2013

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВІДУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Мораль без Христа, Христос без моралі

Людина нерідко буває незадоволена своїм Творцем. У тому числі і Божими вимогами щодо людської поведінки. І це незадоволення хитро зумів посягати в серця наших праотців Адама та Єви змій-спокусник. Уже тоді він змусив перших людей засумніватися у добрих намірах Господа. І вони вирішили дещо «підправити» Божі вимоги щодо своєї поведінки.

Подібне «раціоналізаторство» спостерігалося протягом усієї історії людства. І коли Ісус Христос приніс людям нове вчення, найбільш повно відкривши Божі наміри та Його суть як Бога любові, Він тим самим дав нову мораль, тобто принципи поведінки. Багато богословів вважають Нагірну проповідь моральним кодексом кожної віруючої людини. За цими правилами християни жили й будували стосунки між собою, собою і Богом, собою і навколишнім світом. Цю мораль критикували, відкидали, але й до сьогодні мільйони послідовників Христа вважають її єдиною Божою конституцією.

А втім, є чимало людей, які хотіли б її вдосконалити. Точніше, цього хоче сатана, якому не завжди вдається змусити людей порушувати моральні правила Нового Заповіту. Тому він вдається до хитрощів, пропонуючи людям християнську мораль без Христа. Що це значить?

А це значить: нехай людина вірить у Христа як

Сина Божого, у правильність євангельських вимог, виконує їх, живе за ними, тим самим завойовуючи авторитет оточуючих, але їй не обов'язково віддавати серце Христові і визнавати Його особистим Спасителем. Словом, це неперероджена віруюча людина, яка виконує усі євангельські моральні вимоги.

Богові не потрібні такі віруючі. Божий Син прийшов на землю не просто для того, щоб запро-

понувати нову мораль. Він прийшов, щоб «спастися людям від їхніх гріхів», щоб дати їм нове серце, нові бажання, нові мотиви поведінки. Безперечно, людина, яка живе за євангельською мораллю, гідна поваги і має певні переваги, Бог навіть може її багато в чому благословляти. Дуже добре, що у світських школах України сьогодні пропонується викладання християнської етики. Дітям, які виховуються на жорстокості, на аморальності

сучасних відеофільмів, комп'ютерних ігор, так потрібні слова любові та доброти. Але «коли хто не народиться згори, то не може бачити Божого Царства» (Ів. 3:3). Тому християнська мораль без Христа – це дорога, що веде в глухий кут. Справжній християнин повинен на практиці сповідувати повне Євангеліє: спасительну віру в кров Ісуса Христа і на його основі – високоморальне християнське життя.

Це одна небезпека ХХІ століття у християнстві – проповідь Христа без моралі. Тобто проповідь про те, що для спасіння потрібна лише віра в Ісуса, а оскільки Бог дивиться тільки на серце, то все зовнішнє не має значення. Одягайся, як хочеш, поведься, як хочеш, слухай і дивися, що хочеш, головне – май Бога в серці, служи і вклоняйся Йому «в душі».

Це також не біблійне вчення. Христос хоче, щоб християни були «світлом», «сіллю» для навколишніх, хоче гармонії між внутрішнім і зовнішнім життям, хоче плодів, які можна бачити наочно. Якщо поведінка, зовнішній вигляд християнина не відповідають моральним вимогам Бога, то є серйозні сумніви стосовно того, а чи він дійсно народжений згори.

Лише гармонія переродженої душі зі зразковою євангельською поведінкою робить християнина євангельським християнином. Христос і мораль, мораль і Христос – це речі, які неможливо уявити розрізненими.

Юрій ВАВРИНЮК.

Нагорода від Господа

31-річній Еммі Роббінс, яка завагітніла чотирма дітьми, неодноразово говорила абортувати двох близнюків, щоб двоє інших змогли вижити.

Але вона відчувала «переповнююче почуття любові» і вирішила зберегти всіх дітей.

У Еммі і її чоловіка Мартіна вже був трирічний син, коли вони зважилися на другу дитину.

Але УЗД показало, що у пари буде цілих четверо дітей. Емма згадує: «Кожного разу, коли я йшла в лікарню, мені говорили про ризик і просили мене подумати про аборт двох дітей, щоб врятувати двох інших. Але я знала, що кожного разу, коли я буду дивитися на двох дітей, що вижили, я буду думати про тих, яких втратила, – продовжує вона. – Ця думка розбивала моє серце».

Вона відчувала постійний тиск. У 18 тижнів вагітності подружжя попередили, що 20 тижнів – крайній термін абортів, але вони знову відмовилися.

«Ми не знали, як впораємося фінансово і

практично, але я відчувала, що повинна їх народити. І вирішила, що зроблю все, що зможу, щоб народити чотирьох здорових дітей».

За два місяці до терміну пологів близнюки через кесарів розтин появилися на світ. Їх назвали Рубен, Захарія, Джошуа і Сем.

Емма сказала: «Я б обманула, якби сказала, що це було легко, але ми такі раді, що не здалися і не відмовилися від своїх дітей». Відзначаючи

перший день народження своїх дітей, Роббінс у своєму блозі написала: «Це був найскладніший рік у моєму житті, але як же я пишаюся своїми дітками».

CNL-NEWS

за матеріалами: Charisma News.

● ДУМКА З ПРИВОДУ

Чи потрібна Україні ювенальна юстиція?

Останнім часом в українському суспільстві, особливо у християнських колах, точаться палкі дискусії щодо запровадження ювенальної юстиції. Президент Альянсу «Україна без сиріт» Руслан Малюта також поділився своїми міркуваннями.

«Альянс «Україна без сиріт» не підтримує запровадження в Україні якоїсь конкретної моделі ювенальної юстиції. Проте ми вважаємо вкрай необхідним ґрунтовне реформування системи правосуддя щодо дітей та сімей, а також заохочуємо християн до активної участі в цьому процесі».

На думку Руслана Малюти, одна з причин, чому навколо ювенальної юстиції відбувається так багато баталій, – не зовсім коректне використання самого терміну. Це словосполучення походить від двох латинських слів і означає правосуддя або справедливість щодо дітей. «Якщо відійти від самого терміну «ювенальна юстиція», думаю, мало хто сумніватиметься, що в Україні вкрай потрібно розвивати ефективну і справедливую систему правосуддя щодо дітей та сімей, до якої наразі нам ще дуже далеко».

Як вважає пан Малюта, це стосується і ситуації із правопорушеннями, які скоюють діти, і ситуації щодо позбавлення батьківських прав, вилучення дітей із сімей, усиновлення тощо. Безумовно, в Україні вже діє судова система з усіх цих питань, тобто, іншими словами, ювенальна юстиція в Україні, певною мірою, діє.

Але вона потребує значного реформування і доопрацювання.

На думку президента «Україна без сиріт», багато українців висловлюють безпідставні побоювання, що в Україні буде запроваджено ювенальну юстицію саме західного зразка, окремі положення якої досить суперечливі з погляду християнської моралі та біблійного підходу до питання про права батьків і дітей. Тому християнам потрібно не так протестувати проти якоїсь міфічної «ювенальної юстиції», вважає пан Малюта, як брати активну участь у розробці української системи правосуддя, яка відображатиме християнські норми та цінності і буде насправді працювати для збереження і зміцнення родини, водночас маючи ефективну процедуру захисту дитини, якщо тій загрожує небезпека.

«Навіть ті норми законодавства України, які вже діють, далеко не однозначні. Законом України вже давно заборонено будь-яке фізичне покарання дітей. У нашій країні щороку тисячі дітей вже вилучаються з сімей, і часто тому, що це справді необхідно. Але нерідко таке стається і як результат некомпетентності та упередженості відповідних службовців. Тож якщо компетентні християни зокрема і християнська спільнота в цілому не докладуватимуть зусиль до напрацювання потрібної моделі, в Україні справді можуть з'явитися дивні, з позиції християнських цінностей, норми. На жаль, я не бачу такого діалогу між урядовими органами і представниками християнської спільноти. Все обмежується тільки загальними деклараціями».

Кредо.

Загрози голубого екрана

СТОР. 3

Бродить привид по Європі. Ще одного «ізму»

СТОР. 4

НЕСПОДІВАНІЙ ПОДАРУНОК

СТОР. 5

Поганські ідоли та... наша молодь

СТОР. 7

П'ять головних небезпек нової гомосексуальної ініціативи уряду

В Україні сталася знакова подія – уряд Миколи Азарова 19 лютого подав до Верховної Ради України черговий гомосексуальний законопроект, тепер «без масок».

У чому ж реальна небезпека і трагедія цього законопроекту?

Уперше в Україні на законодавчому рівні вводиться поняття «сексуальна орієнтація» (зміну статті 2 Кодексу законів про працю). Після цього нікого вже не можна буде зупинити від подібних і гірших ініціатив, а також від надання додаткових прав представникам сексменшин (наприклад: всиновлювати дітей) і повного зеленого світла для гомосексуалістів, лесбіянок та інших видів нетрадиційних форм, які руйнують не тільки сім'ю, але і всі основи здорового суспільства.

По-друге, вводяться безпрецедентні поняття на законодавчому рівні, а саме: непряма дискримінація, оголошений намір про дискримінацію, підбурювання до дискримінації, посябництво в дискримінації (ст. 1 і 5 ЗУ «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні»).

Що це значить? Це означає, що все, що ви могли б зробити або не зробити, що хтось із представників сексменшин вважатиме непрямою дис-

кримінацією, вже буде дискримінацією!

Або якщо ви захотіли сказати в церкві чи деінде про те, що гомосексуалізм – це гріх, то це буде розцінено не тільки як намір про дискримінацію, але й як підбурювання цілої громади до дискримінації, і тут ви понесете за це не просто звичайну відповідальність, але адміністративну і навіть кримінальну.

По-третє, законопроектом розширено рівні відповідальності: адміністративна, цивільна і кримінальна! (Ст. 16 ЗУ «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні»).

По-четверте, одна з найгірших гомосексуальних ініціатив криється в ст. 60 Цивільного процесуального кодексу України, а саме: при наведенні позивачем фактів, що дозволяють припустити, що мала місце дискримінація, обов'язок доведення необґрунтованості позовних вимог в цій частині покладається на відповідача. Тобто вже не геї будуть вимушені доводити, що ви їх дискримінували, наприклад, у проповіді назвали, що це гріх чи збочення, ні, йому достатньо буде надати аудіозапис проповіді – і ви вже зобов'язані доказувати, що ви не дискримінували гея!

Після запровадження цієї норми можна очікувати величезної кількості позовів, і перш за все, на священнослужителів і всіх моральних людей або організацій.

Ось реальний шанс для сексменшин

закрити рот усім, хто скаже, що вони «не такі»!

По-п'яте, Законом запроваджується чітка заборона для ВСІХ, а саме: органів державної влади і місцевого самоврядування, їх посадових осіб, юридичних та фізичних осіб, тобто звичайних громадян, здійснювати будь-яку дискримінацію, намір про дискримінацію, непряму дискримінацію, підбурювання до дискримінації. (Ст. 6 Закону «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні»).

Ось вам і принцип закритого рота! Запрошуємо вас до гомосексуальної країни!

Отже, друзі, хто думав, що нам ще далеко до Штатів або до Західної Європи, де священнослужителі або люди доброї совісті бояться говорити, що гомосексуалізм, лесбіянство – це гріх, ласкаво просимо до такої країни після прийняття законопроекту № 2342!

Що робити в такій ситуації? Головне – не мовчати і не бути байдужими або занадто зайнятими! Розповсюдьте цю статтю, давайте посилання на неї всім, кому не байдужа доля України, починайте кампанії в соцмережах, пишіть листи Президенту, головам фракцій Верховної Рад, робіть пікети, робіть все, що можливо, тільки не мовчіть!

Сергій ГУЛА.
Адвокат.

Богдан БЕНЮК: українці – проти пропаганди гомосексуалізму

Народний депутат України Богдан Бенюк взяв участь у прес-конференції на тему «Саміт Україна-ЄС: Чи є шляхи зближення з Європою без пропаганди гомосексуалізму в Україні». Серед іншого знай актор і народний артист України зазначив: «Пропаганда має бути зовсім інша: тих сімейних стосунків, які є пріоритетними для нас. Щоб дівчина чи хлопець знали, що вони мають стати мамою і татом. І це найважливіше: це і з християнської позиції нормальна річ, і з громадянської – теж».

Про ліберальні погляди у країнах Євросоюзу на гомосексуальні стосунки Бенюк сказав: «Треба розуміти, що ті речі, про які нам говорять, не пасують нашому суспільству. Воно має свої уявлення етики, естетики і всіх речей, пов'язаних з виховним процесом. Нам треба триматися свого берега... Думаю, що ЄС абсолютно буде спокійно ставитись до того, коли українська сильна держава буде мати одну цю «негативну» річ: в той час, коли довкола в світі будуть зменшувати своє населення, українці будуть збільшувати його».

Під час спілкування з журналістами актор висловив свою думку про необхідність існування Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі: «Звертання уваги на моральність нашого суспільства – це найголовніша річ, яка повинна бути первинною організацією нашого життя, бо якщо у нас, українців, забрати духовність, завалиться вся структура нашої держави, українського духу».

Насамкінець народний депутат зазначив, що найкращою відповіддю на пропаганду через ЗМІ гомосексуального способу життя буде прийняття закону

№8711. Нагадаємо, 2 жовтня 2012 року Рада прийняла у першому читанні законопроект №8711 «Про захист дітей від небезпечного інформаційного простору». Цим документом передбачена заборона пропаганди гомосексуалізму в Україні.

Окрім Богдана Бенюка, у прес-конференції взяли участь народний депутат VI скликання Павло Унгурян, голова благодійного фонду «Сім'я» Адріан Буковинський та журналіст і засновник руху ЛПГ Руслан Кухарчук.

Ганна ОСТАПЕЦЬ.
«Новини християнського світу».

Критика одностатевих стосунків буде переслідуватись?

Релігійна спільнота України вкотре заперечує проти того, що «під виглядом боротьби за права людини й демократію пропагується терпиме й навіть схвальне ставлення до самого явища одностатевих сексуальних відносин».

Так зреагували ієрархи Церков та українські віруючі на урядовий законопроект № 2342, зареєстрований у парламенті 19 лютого 2013 року, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Зокрема, Кабмін Миколи Азарова пропонує доповнити статтю 21 Кодексу законів про працю України положенням про забезпечення державою рівних трудових прав усіх громадян, в тому числі незалежно від їх сексуальної орієнтації. Такий термін вперше може бути впроваджений у законодавстві України.

Доповнення до статті 60 Цивільного процесуального кодексу України запроваджують принцип винуватості відповідача в частині фактів можливої дискримінації, викладених в позовній заяві, і його обов'язок доводити в суді зворотне.

При цьому позови стосовно дискримінації можуть подаватись як проти Церкви як релігійного об'єднання, так і проти священнослужителів. Це обумовлюється тим, що у Законі України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» розширюється тлумачення дискримінації та її ознак (стаття 1). Водночас дія Закону поширюється на всіх юридичних осіб, а також фізичних осіб, які перебувають на території України (стаття 4).

Насамкінець у Законі пропонується закріпити що, особи, винні в порушенні вимог законодавства про запобігання та протидію дискримінації, несуть цивільну, адміністративну та кримінальну відповідальність (стаття 16).

«Річ у тому, що без такого закону, який забороняє дискримінацію геїв, ми не зможемо рухатися дорогою щодо скасування віз», – пояснив мотиви Уряду очільник МЗС України Леонід Кожар в інтерв'ю польському виданню Gazeta Wyborcza.

Однак ініціатива Кабміну викликала занепокоєння багатьох віруючих, Церков і релігійних організацій, громадських організацій сімейного спрямування тощо. Священнослужителі занепокоєні тим, що законодавчі зміни спрямовані на захист секс-меншин настільки – аж до кримінального переслідування громадян за публічні виступи на користь традиційної сім'ї.

«Для Церкви неприйнятні сучасні прагнення шляхом встановлення певних законів віднести до числа основних прав людини те, що противне природі людини та визначене Богом як важкий гріх, зокрема – встановити для одностатевих зв'язків суспільне заохочення у вигляді визначених для шлюбу прав, оголосити такі зв'язки цілком нормальними, формувати в суспільстві позитивне ставлення до них та накласти обмеження і покарання за критику аморального способу життя», – наголосив священний Синод УПЦ КП, який відбувся 8 березня.

На початку березня до парламенту було внесено альтернативний законопроект № 2342-1 представника Президента України у Верховній Раді Юрія Мірошниченка (Партія регіонів) та депутата Олександра Мирного (ВО «Свобода»). Однак його положення хоч і не містять загроз для свободи віросповідання, проте так само запроваджують у законодавче поле термін «сексуальна орієнтація», що може створити підстави для його подальшого використання під час законотворчості.

Голова Всеукраїнського громадського руху «За сім'ю» Павло Унгурян заявив: «Усі ці законодавчі ініціативи становлять надзвичайну загрозу для традиційних сімейних цінностей та можуть зруйнувати українську родину та моральні засади нашого суспільства».

Варто зазначити, що досвід країн Європейського Союзу свідчить про обмеження права віруючих на свободу вираження своїх релігійних поглядів на проблематику гомосексуалізму з мотивів запобігання дискримінації.

ІРС вже наводив як приклад випадок єпископа Дейла МакАлпайна, баптистського євангеліста з Великобританії, який був заарештований після публічної заяви про гомосексуалізм як гріховне явище. Влада висунула йому звинувачення на підставі норми про відповідальність за «домагання, збурення або спричинення душевних страждань».

У липні 2010 року міністерство промисловості Іспанії оштрафувало іспанську католицьку медіа-групу Intereconomía на 100 тисяч євро за випуск в ефір рекламних роликів на захист традиційної сім'ї.

Крім того, на підставі шведського закону проти розпалювання ненависті відомий у Швеції пастор Оке Грін був визнаний винним і засуджений до одного місяця тюремного ув'язнення після того, як публічно засудив явище гомосексуалізму у проповіді. Незважаючи на те, що у підсумку апеляційний суд виправдав пастора Гріна, європейські правозахисники констатують наявну загрозу для журналістів, пасторів і священників бути притягненими до відповідальності за розповсюдження Євангелії в Європі.

Нагадаємо, що у Декларації глав українських конфесій, яку підписали 19 членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, серед іншого зазначено: «Ми виступаємо категорично проти законодавчого встановлення у нашій державі одностатевих шлюбів чи реєстрованих одностатевих партнерств, проти пропагування одностатевої сексуальності».

Інститут релігійної свободи.

В Інтернеті з'явилася можливість отримати анонімну консультацію

14 лютого офіційно запущена Інтернет-сторінка Antiporno.tv. Її головне завдання – привернути увагу суспільства до проблеми поширення порнографії в мережі Інтернет і запропонувати дієвий шлях звільнення тим, хто страждає від залежності.

На сайті розміщено історії «колишніх»: дівчат легкої поведінки, акторів порнографічних фільмів, а також невірних чоловіків, пасивних споживачів «полунічки» і навіть протестантського священика, який був залежним від перегляду «заборонених сцен», а тепер – люблячий чоловік і батько.

Особливість проекту – будь-хто на

правах анонімності може звернутися за допомогою до консультантів лінії довіри Асоціації «Еммануїл» через онлайн-чат на сайті.

Проект поки що складається із дев'яти цільових сторінок, але готуються десятки історій тих, кому вдалося звільнитися від руйнівних сексуальних залежностей.

«Хоч порнографія і руйнує наше суспільство, але сьогодні це тема табу. Ми плануємо розповідати, що систематичний перегляд порнографії – не дрібниця, це не тільки руйнує сім'ї, а й завдає непоправної шкоди особистості. Сьогодні суспільство бачить в жінці, насамперед, об'єкт сексуального задоволення, однак я вірю, що

призначення чоловіка – бути захисником. Ми хочемо допомогти тим, хто потрапив у замкнуте коло і не може вирватися», – пояснює ініціатор проекту і президент Асоціації «Еммануїл» Стів Вебер.

«Багато людей, переглядаючи порно, думають, що в тому немає ніякої небезпеки. Ми хочемо не просто допомогти залежним, а й зірвати маски з порноіндустрії, показати її зсередини. Насправді це величезна машина, котра перемелює мільйони долів, руйнуючи сім'ї і життя дітей», – говорить один з координаторів Antiporno.tv.

За інформацією Інтернет-видання ExtremeTech, на одному із найчастіше

відвідуваних порносайтів у світі за місяць зафіксовано 4,4 млрд. переглядів сторінок, 20% його відвідувачів – жінки. Третина всього Інтернет-трафіку – потокове відео з порнографічних сайтів.

Асоціація «Еммануїл» запрошує всіх, хто звільнився від сексуального рабства, взяти участь у зйомках майбутніх історій для Інтернет-сторінок.

Antiporno.tv – не перший проект Асоціації «Еммануїл» з протидії секс-індустрії. Нагадаємо, що під час проведення Євро-2012 Асоціація спільно з кількома громадськими організаціями і владою підготувала пам'ятку для адміністраторів готелів з метою виявлення фактів торгівлі людьми,

організувала тренінг з протидії поширення проституції для керівництва 35 готелів Києва. Коли іноземці перетинали кордон в дні чемпіонату, за підтримки Асоціації «Еммануїл» та СБН в українських аеропортах посвідчення особи їм повертали разом з інформаційним флаєром про кримінальну відповідальність за проституцію. 850 тис. таких листівок поширили серед туристів, у тому числі в готелях Києва та Криму. Було створено також гарячу лінію з протидії секс-туризму під час чемпіонату.

Світлана ІСКРУК.
Прес-центр Асоціації «Еммануїл».
+38 (067) 217 62 58
news@emmanuil.tv

Незмінний Бог закликає до змін

Чи знайомі вам роздуми подібного змісту: «Треба терміново щось робити. Якщо так піде й далі, нас чекає біда: потече дах, завалиться паркан, треба буде робити операцію, зруйнується сім'я...»? Гадаю, такі думки часто бувають у будь-якої розсудливої людини, якщо та турбується про свою сім'ю, суспільство, в якому живе, про церкву, яку любить.

Та скажіть, чи легко зважитися щось змінити? Чи легко вирішити зробити ремонт у квартирі, почати по-справжньому турбуватися про своє здоров'я, попросити прощення, щоб примирилася сім'я? Ой як не легко! Десь усередині ми опираємося змінам, іноді вони навіть лякають нас, і ми воліємо залишити все як є – може, якось вирішиться, обмине... А потім буває вже дуже пізно щось починати. Потім, буває, потрібно заплатити дуже велику ціну, щоб виправити ситуацію.

Таке ставлення до змін можна бачити не тільки на побутовому рівні чи в житті нашого суспільства, а й, на жаль, у житті церков. Але зміни, які не виступають за рамки біблійного вчення, не тільки можна робити, а й треба. Наш Господь не лише допускає зміни, я вірю, що Він закликає нас до змін, іноді навіть радикальних. Зміни можуть бути нашими друзями.

То що ж заважає нам товаришувати з прогресом, який немислимий без змін?

Неправильне розуміння Бога і Його природи

Часто слова про Бога: «В Нього нема переміни чи тіні відміни» (Як. 1:17) або «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий» (Євр. 13:8) розуміють як факт, що Бог проти будь-яких змін. Це не так. Ані найближчий контекст, ані інші місця Священного Писання не стверджують цього. Наш Господь справді незмінний у Своїй природі та в характері. Однак прагнення до творчості, покращення і змін яскраво виявляється в ділах Божих. Подивіться, як Він творив наш світ. Кожний день творіння приносив величезні зміни і закінчувався Його словами «добре» чи «вельми добре». Наш Господь спланував якісні, великі зміни у Своему плані спасіння людства, що гине. Умови Нового Заповіту принесли можливості для спасіння і духовного зростання людей набагато кращі, ніж умови Старого Заповіту.

«А тепер одержав Він краще служіння, поскільки Він посередник і кращого заповіту, який на кращих обітницях був узаконений» (Євр. 8:6). Ісус Сам сказав, що для Його послідовників краще, щоб Він вознісся до Небесного Отця. Тоді Дух Святий зійде на землю, щоб відроджувати, повчати людей і перебувати в них (Ів. 14:16-17; 16:7-13).

Ісус Христос прийшов до Свого народу, в релігійне середовище, і перше, що Він почав робити, – закликати людей до змін, і не просто змін, а найрадикаль-

ніших змін: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне» (Мт. 4:17).

Та як таке могло статися, що ті, хто вважав себе охоронцями Божих істин і установ, виявилися затятими супротивниками Ісуса Христа і Його вчення? Чи не тому, що своїм головним завданням вони поставили охорону незмінності традицій та установ людських, які відображають зовнішню форму благочестя і випустили сам зміст Божого послання людям?

Христос присвятив значну частину Свого вчення викриванню охоронців «передання старців» (Мт. 15). У нас сьогодні також існує небезпека повторити помилку книжників і фарисеїв часів Ісуса Христа. У них також спочатку були добрі наміри і прагнення святості. Вони лише забули дві головні речі: перше – берегти і виконувати Слово Боже, а не традиції, що вигадані людьми; друге – вчення торкається не закостенілих зовнішніх форм святості, а стану душі: характеру, мислення і вірувань людини. Практична святість виявляється у стосунках, що відображають любов Бога, а не у зовнішньому вигляді благочестя.

Неправильне розуміння практичної святості

Слова: «Не любіть світу ані того, що в світі» (1Ів. 2:15) часто використовують, щоб поставити знак рівняння між сучасністю і світом. Та це також не відповідає контексту. Під словом «світ» чи «світський» завжди припускається «гріх» або «гріховний». І доказом є те,

що ні Христос, ні апостоли жодного разу не виступали проти сучасності та її культури.

Навпаки, Христос і Його послідовники використовували сучасну їм культуру для донесення Євангелія людям зрозумілою їм мовою. Лише подумайте, Біблія не засудила тогочасні стилі музики, форму одягу, засоби пересування, архітектуру будівель та ін. То чому ж сьогодні наполегливо звучать голоси про обов'язковість «нашої субкультури»? Відокремившись від сучасної культури, ми тим самим позбавляємо себе можливості впливати на цей світ, втрачаємо здатність бути зрозумілими й актуальними для людей, серед яких живемо.

Звичайно, ми повинні сказати рішуче «ні!» культурі там, де починається гріх, та, на жаль, часто ми відмітаємо ту частину життя, де наша присутність могла б бути корисною для справи Божої. Апостол Павло був готовим до змін заради досягнення людей Євангелієм: «Для юдеїв я був, як юдеїв, щоб юдеїв придбати; для підзаконних був, як підзаконний, хоч сам підзаконним не бувши, щоб придбати підзаконних. Для тих, хто без Закону, я був беззаконний, не бувши беззаконний Богові, а законний Христові, щоб придбати беззаконних. Для слабих, як слабкий, щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб спасти бодай деяких. А це я роблю для Євангелії, щоб стати її спільником» (1Кор. 9:20-23). А чим готові пожертвувати заради Євангелія ми?

Багато хто не замислюється над тим,

що світським (гріховним) апостол Павло якраз називав легалізм людей, що обмежує свободу людей у Христі: «Отож як ви вмерли з Христом для стихій світу, то чого ви, немов ті, хто в світі живе, пристаєте на постанови: не дотикайся, ані їж, ані рухай...?» (Кол. 2:20-21).

То хто в очах Божих світський? Той, хто носить сучасний одяг і зачіску, намагається донести Євангеліє молоді сучасним стилем музики, чи той, хто підносить людям віру в живого Бога як список правил для виконання? Сподіваюся, це змінить у багатьох уявлення про істинну святість.

Якось мені довелося відвідати унікальну країну, Сінгапур. Найбільше мене вразило там не природа і суперсучасний мегаполіс, а величезна черга молоді з Бібліями в руках, що чекала декілька годин початку богослужіння в одному з центральних торгових центрів. Так, це була сучасна молодь у сучасному одязі, яка на богослужінні прославляла Бога сучасною музикою. А хто сказав, що має бути по-іншому? Тоді мені так захотілося побачити щось подібне у себе на батьківщині.

Я вірю, що Бог може це зробити і в нас. Він вже це робить там, де люди готові до змін, щоб прибрати непотрібні перешкоди на шляху Доброї Новини. І чи не повинні ми вчитися в нашого Бога Його любові, творчості й готовності пожертвувати багато чим для досягнення людей, що гинуть? Гадаю, відповідь однозначна – звичайно, повинні. І чим скоріше, тим краще!

Одного разу друзі хворого розібрали стелю, щоб спустити його до Ісуса. Це було не традиційно, але Христу це сподобалося. Настав наш час діяти!

Костянтин ГОНЧАРОВ.

– Навіщо ти його убив?
– Ну, когось же з вас я повинен був убити.
– Ну, тоді ти, звичайно, правильно зробив.

Загрози голубого екрана

Що за маячня, запитаєте ви. Це звичайний діалог з фільмів, який щодня дивиться ваша дитина. Вона не крутиться під ногами і не робить шкоди, вона просто сидить перед чарівною скринькою. Сприймає все дуже серйозно. І вчиться. У неї основна робота така – вчитися. Їй мало знайомі наївні мультики з нашого з вами дитинства, у яких добрі зайці і їжачки прощали і перевиховували сердитих ведмежат...

Звідки ось цей малюк набрався таких слів? Та він і сам не пам'ятає, звідки. Напевно, їх сказала гарна тітонька в кіно.

– Сходити по хліб? Мамо, що ти! Супергерої не ходять по хліб!

– Чому ти так пізно прийшла додому? Ми хвилювалися.

– Мамо, це ж смішно! Надворі XXI століття!

У вас в кімнаті кожен день когось вбивають? Ви запрошуєте в гості людей, котрі ображають вас та сміються над вами? Ви просили когось зайти до вас та спробувати перекопати, що розпузта – справа весела, а насилля взагалі треба займатися кожні п'ять хвилин, щоб не відвинути? Скажете: «Ні!». Але все це відбувається у вашому домі, якщо ви дивитеся телевізор. Псаломспівець Давид, котрий свого часу нічого не знав про телебачення, звертаючись до Бога, сказав: «Відверни очі мої, щоб марноти не бачили!» (Пс. 118:37). Гадаю, нам теж добре було б так сказати Богу.

Ми вже давно не помічаємо, як міцно в наше життя ввійшов телевізор, ставши рівноправним членом родини. За статистикою, п'ятирічні діти в середньому просиджують коло нього по 4,5 години на день. Психологи і лікарі всього світу стурбовані цією цифрою. Доведено, що телевізор не лише впливає на здоров'я, але й псує характер маленького телемана. Ви стурбовані, що ваш малюк став занадто нервовим? Помічаєте в нього приступи злості? Зверніть увагу, як часто він грається при включеному телевізорі. Якщо вдома цей «ящик» звикли дивитися цілу добу, не дивуйтеся такій поведінці дитини.

Спеціалісти підрахували: в середньому кожні чотири хвилини на екрані демонструють сцени насилля. А дитячий мозок влаштований так, що малюк, навіть не

дивлячись на екран, вбирає в себе всю звукову інформацію. Більше того, він мимоволі вирізняє з потоку слів саме лайку та погрози. А потім, невідомо чому, може сказати мамі: «Я тебе уб'ю!» і з кулаками кинутися на молодшу сестричку чи копнути собаку.

Щоб цього не трапилося, не дозволяйте телевізору бути електронною нянькою для дитини. Спробуйте проаналізувати, що показують в його улюблених мультиках. Герої без кінця гамселяють один одного, чинять всілякі капості. Пізніше дитина, граючись з ровесниками, копіює цю поведінку. Біда в тому, що вона ще не може критично оцінювати ситуацію. Вона не розуміє, що в житті наслідки деяких дій бувають трагічні. Якщо людину переїде машина, то вона не зможе, як кролик Банні, після цього встати і піти далі, струсивши пил. Відомий випадок, коли п'ятирічний хлопчик залишився вдома з грудним братиком. Братик довго плакав і не міг заспокоїтися. Тоді хлопець важкою сковорідкою вдарив його по голівці. Дитя замовкло назавжди. А старший ніяк не міг зрозуміти, чому ж братик після цього не встає, адже в мультиках після такого методу заспокоєння герої могли відразу

ж встати, мов нічого й не було. Та в житті, на жаль, по-іншому. Не передати словами горе батьків цих дітей. Та його могло не бути, якби не надивився син таких жорстоких мультиків.

Від природи діти захоплюються тим, що бачать, а те, що вони бачать, впливає на них. Коли увімкнений телевізор, діти безпосередньо переносяться до світу кіно. Навіщо допускати, щоб телевізор зіпсував чистоту дитячого розуму та уявлень?

Бог особливо турбується про дітей. Він говорить: «А хто спокусить одного з малих цих, що вірять в Мене, тому краще було б, якби повісили його млинове жорно на шию та потопили його в глибині морській» (Мт. 18:6). А що може більш спокушати дітей, як сучасні телепрограми?

Будь-який фільм – це завжди яскраве видовище. Якщо підліток проводить коло телевізора багато годин на день, він отримує велике навантаження на головний мозок. Це заважає процесу мислення та творчого пошуку підлітків: вони не здатні думати!

Що ж робити для того, щоб змінити їх розумові можливості? Більше часу приділяти прогулянкам на свіжому повітрі, спорту, спілкуванню з добрими друзями, цікавими і творчим видам діяльності. Телевізор дивитися якомога менше, від цього вони тільки виграють.

За Біблією вся відповідальність за виховання дітей лежить на батьках. Що ж робити? Заборони не подіють. Доведеться почати із себе. І скласти конкуренцію телезіркам. Але якщо ви не навчитеся торкатися струн дитячої душі вже сьогодні, завтра ви одержите презирство і байдужість замість подяки за вашу працю в ім'я їх майбутнього.

Скільки хвилин за день ви приділяєте спілкуванню з дитиною? Як часто у вас з нею бувають душевні розмови? У той час, як ви недосяжні, старий добрий «телек» до їхніх послуг 24 години на добу. І відвертості, повірте, там більше ніж досить. Так що наші діти ростуть «без табу».

Часто люди вмикають телевізор, щоб «відпочити душа». Після важкого трудового дня так хочеться подивитися щось цікаве, добре і змістовне. Та замість

цього чуєш брудну лайку, нецензурні слова, бачиш сцени жорстокості, нелюдських, звірячих стосунків, садизму. Це в бойовиках, які так полюбляє наша молодь. Якими виховують її такі фільми? Адже в свідомості молодої людини кожна така сцена залишає глибокий слід. Чому ж тоді ми дивуємося, коли підлітки жорстокі не лише з ровесниками, а й з рідними чи батьками. Їм зовсім не совісно підняти руку, щоб вдарити, а то й вбити заради грошей чи якоїсь вимоги.

Так буває не завжди, скажете ви, та й не кожен же вбиває. Всьому свій час. Крапля за краплею накопичується в юному серці жорстокість. Звільнитися від неї вже неможливо, а дати їй вихід необхідно. Ось і дають, не замислюючись над наслідками. Пропагується культ сили, незалежності, самозвеличення та надмірна гордість. Як жити людині, котра вбере в себе всі ці якості, в реальному світі? Чи знайдуть в її серці місце такі християнські цінності, як прощення, любов, взаємопідтримка та милосердя? А саме до цих цінностей закликає нас Господь у Своему Слові. «Любов довготерпить, любов милосердна, не заздрить, любов не величається, не гордиться, ані вередує, не шукає свого власного, не злоститься, не приписує зла, не радіє з несправедливості, а радіє з правди; все зносить, в усе вірить, усього сподівається, все терпить. Любов ніколи не минає» (1Кор. 13:4-8). Чи можна мати любов і милосердя, до яких закликає Спаситель, надивившись бойовиків та поклоняючись культурі сили?

Подумаємо, друзі, кому це вигідно? Хто керує цим процесом? Хто відводить людину все далі й далі від Бога, щоб навіть у свідомості не було місця для думок про Творця і спасіння своєї душі. Ворог, диявол, в цей останній час використовує будь-який засіб, щоб не дати людині можливості звернутися до Бога. Він зганьбив, забруднив інтимні стосунки, які Бог освятив для чоловіка і дружини, і використав їх, щоб ввести людину в гріх перелюбу. І таких засобів у нього сьогодні дуже багато.

Друзі, кому ми служимо? За ким і куди йдемо? Які наслідки нас чекають? Біблія застерігає нас від поневолення будь-якими пристрастями: «... бо хто ким переможений, той тому і раб» (2Петр. 2:19).

Чи бажаєте ви бути рабами блакитного екрана, впасти в залежність, коли серія за серією утримують вашу увагу, і ви вже не в змозі відірватися? Чи не краще жити повноцінним життям, самим мати цікаві зустрічі і набиратися вражень, а не лише пасивно споглядати за життям інших людей.

Звичайно, всім нам хочеться красивого життя. Та від того, що ми побачимо його по телебаченню, краще жити не станемо. І якщо у героїв кіно немає тих побутових проблем, які маємо ми, це не значить, що їх не стане й у нас. І ніхто їх замість нас не вирішить. А повертаючись після у наш реальний світ ще важче. Через такі фільми молоді прищеплюється споживацьке ставлення до життя, бажання мати все, не докладаючи жодних зусиль. Ось і йдуть наші герої шляхом здобування легкого хліба – щоб не працювати і жити в розкоші. Як результат – зріст злочинності, крадіжок, збільшення числа наркоманів та п'яниць.

Існує безліч розважальних програм, і серед них дедалі важче знайти таку, яка б несла в наші домівки щось світле, повчальне, радісне. Частіше ми бачимо сцени сімейних сварок, де розбираються брудні, із зрадою та збоченнями, стосунки. І про це говорять відкрито, мабуть, для того, щоб навчати цьому й інших. Усе, що раніше ретельно приховувалося, нині виставляється на розгляда всієї країни без жодних докорів сумління.

Звичайно, люди самі формують свою культуру, звички, традиції. Що виховуємо ми? Які цінності матиме наш народ, дивлячись такі програми та навчаючись на них? Чи можливо торкатися бруду, щоб самому не вимазатися? Чи зможемо ми вбирати в себе інформацію, яка б зовсім на нас не впливала? «Чим серце наповнене, те говорять уста», – каже Біблія (Лк. 6:45). Чим наповнене наше серце сьогодні? Бог пропонує нам новий зміст. «Все мені дозволено, та не все корисно. Все мені можна, але мною ніщо володіти не повинно», – писав апостол Павло (1Кор. 6:12). Для нас це добра настанова фільтрувати інформацію, котру пропонує світ сьогодні.

Не будемо забувати, що за те, як ми проводимо свій час, ми відповідальні перед Богом. Скільки часу ми виділяємо для читання Біблії і молитви? Для спілкування з Творцем, Богом, Який любить нас і бажає благословити. Він закликає: «Зверніться до Мене й спасетесь, всі кінці землі, бо Я Бог, і нема більше іншого Бога!».

Ті, кому випадає подорожувати по Європі, бачать гарні дороги, економічний розквіт, верховенство права, сите, гарне життя – це зовнішнє, видиме, і, звичайно, хотілось би це бачити в Україні. Однак є речі невидимі, але реальні і дуже впливові, – це моральна криза, що вразила Європу, котра піднімалась на християнських цінностях попередніх поколінь. Сьогодні вона деградує, з'явилися нові цінності, нові «ізми», що свого часу принесли великі руїни в народи світу.

Автором першого «ізму» був Карл Маркс. Ідея, яка обіцяла людям світле майбутнє, рівноправ'я, братерство. Гарна «ідея»: людина людині – друг, товариш і брат. Комунізм народився і бродив по Європі, але так і не зміг пустити там коріння. Чому? А тому, що Європа на той час стояла на позиціях християнських, ґрунт був не той. Привид осів у Росії, де народ був бідний і матеріально, і духовно, там був ґрунт, на якому ідея укорінилася. У результаті замість обіцяного світлого майбутнього – мільйони невинно убієнних: Сибір, ГУЛАґи, розстріляні інтелігенція й еліта, репресована Церква, голодомори, війни. На жертвовник комунізму було вилито ріки невинної крові, ріки сліз, невимовного болю і мук.

Другий «ізм» виник також у Європі. Він базувався на дещо іншому ідейному твердженні: «Наша нація найкраща, ми арійська раса!». Біснுவатий фігурант обіцяв вибраним панувати над усією землею. На жаль, у цю лживу ідею повірили десятки мільйонів європейців, які обрали собі духовно збоченого керівника... І знову жакливі наслідки: величезні матеріальні збитки, зруйновані дороги, мости, інфраструктура, десятки тисяч сіл і тисячі міст у руїнах. Десятки мільйонів молодих людей лягли трупами. За що?!

Сьогодні по Європі знову бродить привид. І цей третій «ізм» страшніший за попередні, разом узяті, – гомосексуалізм (гріх Содому і Гоморри). Якщо комуністи обіцяли ідею рівності, фашисти – ідею

Бродить привид по Європі. Ще одного «ізму»

світового панування для обраних, то гомосексуалісти не обіцяють нічого. Вони говорять про те, що людина, кожен індивідум, має великі права, і тим самим замахуються на святе святих – на сім'ю. Це сокира, занесена під корінь. Тому що сім'я – це творча клітинка суспільства. Вражена клітинка – це рак. А ракова пухлина – смерть.

Ідея про великі права вражає мозок людей, і її наслідки будуть набагато жакливіші, ніж у попередніх «ізмів». Її носії повстануть і будуть принижувати, дискримінувати сімейних людей. Нав'язуватимуть свої цінності, повстануть, як клас, і будуть висміювати інакшомисливців, а непокірних зламають. Без гармат, без літаків і без атомної бомби світ перевернеться. І я глибоко переконаний, що цей третій «ізм» може призвести до світової катастрофи.

Предтечі апокаліпсису

Мова йде про ідею, що готує дорогу до приходу антихриста. Кожного разу для того, щоб ідея була втілена, її треба розрекламувати, нав'язати, узаконити. «Це ж норма, це «любов», це має право!». Як Іван Хреститель був предтечею для Ісуса, так дух «гомос» є предтечею до приходу антихриста. Він (дух антихриста) був у комунізмі, у фашизмі, і він особливо проявляється у гомосексуалізмі!

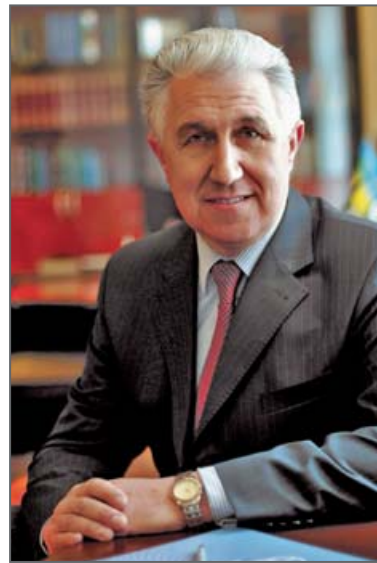
Таке переконання ґрунтується на Біблії. Її однієї думки із богословами, котрі стверджують, що антихрист (або сатана во плоті) буде саме із розряду гомосексуалістів. У книзі Даниїла написано про останнього правителя: «І буде робити той цар за своїм уподобанням, і підійметься, і повищиться понад усякого бога, і на Бога богів говоритиме дивні речі, і матиме

успіх, аж поки не довершиться гнів, бо виконається те, що було вирішене. І він не буде придивлятися до богів своїх батьків, і на пожадливість жінок, і на всякого бога не буде дивитися, бо він звеличить себе понад кожного» (Дан. 11:36-37).

Це портрет антихриста. Цей дух гомосексуалізму вже вражає європейський парламент, проникає в структури влади... Відомо, що мер Парижа належить до сексменшин, міністр закордонних справ Німеччини – теж, а згадаймо про Елтону Джона... Це ганьба, що збоченці починають показувати, які вони талановиті. Кому треба ваш талант? Те, чого протягом всіх тисячоліть люди соромилися і вважали гріхом, ганьбою (навіть комуністи і фашисти це засуджували), сьогодні набуває статусу законності. Ось що небезпечно: коли беззаконня узаконюється!

Беззаконня було завжди, і в часи Христа також, але воно було нелегальне, а тепер вимагає легалізації. Гомосексуалісти вимагають визнати їх, мовляв, вони такими народилися. Але ніхто не народжується наркоманом, алкоголіком, злодієм чи вбивцею. Дитинка народжується невинною. Але згодом вона робить вибір і стає алкоголіком, злодієм, збоченцем... Тому теорія, що «такими народжуються», лжива. Вона не підтверджується ні Словом Божим, ні медичними дослідженнями. Те, що штовхає людей у збоченство, – ніщо інше, як синдром гріха.

На жаль, Європа сьогодні не усвідомлює, в який небезпечний бік вона рухається, тому що засліплена духом матеріалізму, секуляризму проникає в церкви (люди шукають звільнення з-під впливу релігії). Навіть з Конституції Євросоюзу

викинули тезу про те, що вона базується на християнських цінностях.

Оце насторожує! Тобто все чисте, що давало прогрес, що робило людину з великої букви, те, що було святым, фундаментальним, вело до процвітання, сьогодні Європа відкидає. Закриваються церкви, судять тих, хто відкрито сповідує християнську віру. І тому з'явився привид третього «ізму». Найжакливіший і... останній. Він приведе до третьої світової війни або, радше сказати, до апокаліпсису. Тому що Бог не потерпить такого беззаконня. Біблія каже: «Плата за гріх смерть» (Рим. 6:23)

Баланс моралі і права

Не треба бути великим провидцем, щоб прогнозувати, що все, що сьогодні називають європейськими цінностями, Європа втрачає. Тому що написано: «Не вічно Духові Моєму бути зневаженому людиною, бо блудить вона» (Бут. 6:3). Гомосексуалізм замахнувся на живу клітинку суспільства, в якій виховується

нове покоління, в якій людині прищеплюються людяність, любов, доброта, атмосфера сімейна. Це те, що створив Бог, і це ніхто не може замінити.

Чому сироти так часто повноують лави злочинців? А тому, що їх ніхто не виховував, вони – жертви безбаченківства. Збоченство – це пряма насмішка над природою людини. Бог створив чоловіка для жінки і жінку для чоловіка. Сім'я – це союз між двома протилежними статтями, сама природа вчить цьому. Одностатеві пари – це протиприродно, а сьогодні світ говорить, що це норма. Ненормальне хочуть зробити нормальним, а нормальне, природне – ненормальним. Ми живемо на такому «тектонічному зламі» часів, коли людство кидає виклик Богові.

Поняття моралі і права у суспільстві мають бути збалансовані. Сьогодні під тиском людей аморальних піднімається право, а мораль принижується. Ніхто їм не давав такого права! Мораль має бути на першому місці, тому що мораль – це внутрішня сутність людини. «Дві речі захоплюють мене – зоряне небо і закон моралі всередині мене», – писав колись німецький філософ Іммануїл Кант. Коли принижується закон моралі всередині мене, вбивається моє людське ество. Ось у чому небезпека!

Біблія каже: «Ненавидьте зло, туліться до доброго». А мовчання праведників не завжди веде до добра. Навпаки, бездіяльність праведних людей відкриває дорогу до влади злочинним людям. Тому сьогодні так потрібна наша молитва. Чи знайде ґрунт у серцях українців цей смертельно небезпечний третій «ізм», ціль якого «вбити, вкрати, погубити» (Ів. 10:10). Нехай збереже від цього наш край милість Господня!

Я вірю, що є вихід для тих, хто вражений всяким гріхом. І з гріхом мужелюства треба прийти до Лікаря душі – Ісуса Христа, Який давно готовий зцілити від найтяжчих гріхів, прийти зі щирим поканням, із великим бажанням звільнитись від влади любого гріховного «ізму».

Михайло ПАНОЧКО.

Старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України.

БОГ – СУДДЯ?

піддався на пропозицію друзів здобути собі полегшення тим, щоб, зневаживши Бога, знайти легку фізичну смерть, але Іов помилково вважав, що Бог не дотримувався якихось вищих законів справедливості. Річ у тім, що ми схильні робити ту саму помилку, забуваючи, що немає нічого над Богом, Бог і є кінцева реальність, тому вирішальну роль мають Його, а не наші критерії.

Людям важко зрозуміти, що Бог – це грізний Суддя. Тобто біблійне вчення «... Один Законодавець і Суддя, що може спасти й погубити...» (Як. 4:12) не дуже вписується у наше сприйняття картини світу, яке, на жаль, формується і перебуває під впливом гуманізму.

Нам буває складно пояснити існування зла, а ще складніше віддати Богові право виносити кінцевий вирок. Що ж робить людина, якій складно прийняти біблійне вчення про Бога-Суддю?

Дехто відкидає існування Бога і реальність зла. Існує таке собі уявлення: «Оскільки Бог добрий, то Він неминуче знищить би зло, але оскільки зло все ще існує і не зруйновано, Бога немає». Чимало апологетичної літератури написано про те, чому Бог не знищує зло за нашим планом, багато сторінок присвячено доказам, що руйнування зла призвело би до того, що й нас було б винищено. Особливо згадується Клайв Льюїс, у минулому атеїст, який полюбляв наводити проти християнства саме цей аргумент, поки не зрозумів, що якщо немає Бога, то тоді ніщо не можна назвати злим та гріховним, і його аргумент розсипався... Адже існування феномена, що деякі злочини (Гітлера, Сталіна тощо) всі люди (універсально, глобально, всесвітньо) сприймають як злодіяння, свідчить про існування Законодавця, Який написав моральний закон на серцях усіх людей. Як бачимо, за умови правильного мислення те, що помилково використовується проти християнства,

насправді слугує доказом на його користь.

Дехто стверджує, що зло є частиною Бога. Зазвичай це стається завдяки згубному впливу східних (або псевдосхідних, як-от «Нью Ейдж») релігій. Цей вплив може бути як свідомим, так і опосередкованим (коли ми перейняли ці ідеї, не усвідомлюючи, звідки походять їх коріння). По суті, ця думка зводиться до того, що все – єдине, а тому зло й добро – це частина безособового бога. Чимало сказано про логічну помилковість такого мислення, про те, що Бог має особистісну природу. Біблія навчає, що Бог абсолютно відокремлений від зла, у цьому полягає біблійне вчення про Його святість. «... Бо як високо небо стоїть над землею, велика така Його милість до тих, хто боїться Його, як далекий від заходу схід, так Він віддалив від нас наші провини...» (Пс. 102:11-12).

Дехто ставить під сумнів Божу силу. У цій помилці все зводиться приблизно до наступного: «Бог не любить зла, але в нього не вистачає сили протидіяти злу...» Це неправильно, оскільки заперечує існування Бога як Всемогутнього Творця. Таке мислення суперечить багатьом текстам із Біблії. Наприклад, ми читаємо на початку Біблії: «... явився Господь Аврамові та й промовив до нього: Я Бог Всемогутній...» (Буття 17:1), і читаємо при кінці Писання: «...Ото, незабаром приходжу, і зо Мною заплата Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його. Я Альфа й Омега, Перший і Останній, Початок і Кінець...» (Об. 22:12-13).

Дехто применшує Божу добрість. Такі люди вважають, що Бог не надто переймається тим, щоб воювати проти зла. І хоча на словах християни не погоджуються з цим, у моменти труднощів і випробувань багато хто, на жаль, піддається спокусі думати саме так. Ми нібито питаємо: «Де був Бог?». Часом навіть християнам складно прийняти, що добрий Бог є ще й

суверенним, тому Його війна проти зла йде за його сценарієм. Від нас же вимагається довіра Богові. Згадаймо історію з Писання, коли сестри померлого Лазаря ставили Христу те саме запитання: «Де ж Ти був, коли нашого брата ще можна було врятувати?».

Утім, Біблія навчає нас: «... Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі...» (Фил. 4:6). Такого роду текстів у Писанні чимало, Бог практично вчить довіряти Йому посеред зла, а це означає й довіру до Його плану подолання і викорінювання зла.

Викривлена проповідь про суд

Деякі псевдохристиянські групи мають дуже спотворену уяву про останній час. Є такі напрями, які завзято сповіщають про карколомний суд, який має настати або у визначену ними дату, або ж протягом найближчого часу... Перед очима постає дещо карикатурна картина з фільму «Брюс Всемогутній», де «проповідник» тримає плакат із загрозливими написами. А згадаймо розкидані по всьому світу рекламні щити «Сімейного радіо», на яких передбачався кінець світу. Що ж робити? Біблія попереджує: «... тоді, як хто скаже до вас: «Ото, Христос тут» чи «Отам», – не йміть віри. Бо постануть християни неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, що звели б, коли б можна, і вибраних...» (Мт. 24:23-24).

Однак важливо зрозуміти, що навіть попри непопулярність думки про те, що Бог – Суддя і суд справді гряде, усе це правда й варте уваги.

Але, знаючи Вічного Суддю особисто, я можу довіритися Йому. До того ж якщо ми прийняли Євангеліє, то знаємо, що саме Христос несе на Собі «... наші провини». Тому для тих, хто став Божою дитиною, Бог не лише Суддя, адже Біблія зображує Його ще й Любов'ю і нашою праведністю.

Багатьом людям важко прийняти деякі біблійні факти щодо проявів Божого суду.

Ці прояви видаються несправедливими. Наприклад, спочатку Бог використовує язичницькі народи для виховання Свого обраного народу, а потім їх за це карає. Важливо розуміти, що Бог може використовувати для Своїх цілей навіть наші злі наміри, але це не виправдовує наших гріхів.

У Книзі пророка Ісаї ми можемо прочитати, як язичницький цар каже: «Вчинив я це міццю своєї руки й своїм розумом, я бо розумний...», потім у тому самому розділі читаємо, що за це народи й несуть покарання. Тобто написано про те, що зовні збіглися цілі людей і Бога. Але люди робили гріх, мали гріховне ставлення, саме за те Бог і карає їх. Адже Бог бажав виховувати Свій народ.

На тлі сказаного вище цінним стає основний зміст Євангелія, яке говорить, що Христос поніс наше покарання на Собі. Якщо ми – діти Божі, то Божий гнів за наші гріхи вже був вилитий на хрест.

Важливі поради

Бог чудово розуміє наші обставини життя, Біблія чітко говорить: «... страждання знає в світі, але будьте відважні: Я світ переміг...» (Ів. 16:33).

Ми не можемо звинувачувати Бога у злі: «... Бо Бог злом не спокушується, і нікого Він Сам не спокушує...» (Як. 1:13).

Причиною страждання часто є самі люди. Богослови це звуть «цілковитою зіпсованістю людини», і саме це й стає предметом Божого суду.

Ми живемо у світі після гріхопадіння, тобто навіть природа носить у собі наслідки гріха. Цей світ не є справедливим. Навіть наші найкращі критерії добра й справедливості не можуть бути порівняні з Божими критеріями.

Бог неодмінно засудить зло. Немає «зла», яке би Бог просто не помітив. Але тільки після того, як Бог назвав нас Своїми дітьми, потрібно докладати зусиль, щоб жити свято перед Богом. Без виправдання немає справжнього освячення.

Бог співчуває нам у стражданнях. Сестри Лазаря врешті-решт зрозуміли, що Ісус Христос з'явився вчасно. Просто Боже і наше «вчасно» часто не збігаються в часі.

Іван КУНДЕРЕНКО.

Одного разу мені до рук потрапила книжка, назва якої не залишала іншого вибору, як тільки почати її читати: «Запитання, які християни сподіваються ніколи не почути». Марк Міттелберг (автор тієї книги), християнин-апологет, порушує низку питань, які на перший погляд можуть видатися проблематичними: «Чому Бог допускає існування зла?», «Чому існує пекло?», «Чому Бог допускає стільки страждань?», «Чому християни так легко всіх засуджують?»

Противники християнства насправді ставлять найрізноманітніші запитання, намагаючись знайти вади у християнстві, щоправда, кожного разу невдало. Найчастіше всі скеровані проти християнства контраргументи зводяться до пошуку якихось суперечностей у біблійних оповідях. Як, наприклад, у восьмому розділі Євангелія від Луки й у восьмому розділі Євангелія від Матвія описується одна й та сама подія, тільки в одному оповіданні йдеться про одного біснуватого, а в другому – про двох. У більшості випадків за допомогою історії та герменевтики всі ці речі можна пояснити. Також є вдавнені й напускні докази, які містять у собі приховані світоглядні прогалини, тобто сам противник християнства допускає помилку у своєму мисленні, яка не дозволяє йому прийняти істину: «... запаморочилось нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрим, вони потуманіли...» (Рим 1:21-22).

Розуміння біблійного вчення про те, що Бог – Суддя, часто спотворене завдяки неправильному мисленню, духовному спротиву Божій істині і деяким практичним непорозумінням.

Кінцева реальність і хибні критерії

Біблія розповідає нам про праведного чоловіка Іова. Цю людину спіткало дуже сильне випробування. Сама оповідь відома, і ті, хто читає Біблію, знають її добре. Іов стійко переніс усі страждання, він не

Слухаючи захоплену розповідь сестри на зібранні домашньої групи, Валя думала: «Ось як люди працюють для Господа. А що ж роблю я? Хоч одному засвідчила про Ісуса за минулий місяць? Ні. Що я для Бога зробила посправжньому?».

Чи то сама Валя себе так судила, чи то Господь, — набридло Йому дивитися, як вона тішиться своїм тихим та безтурботним життям і нічогісінько не робить для Нього, — хтосна, але що не день, то важчим ставав цей камінь на її серці.

Коли служіння вже наближалося до кінця, лишилося тільки помолитися за потреби, Валя наважилася подати й свою потребу. «Помоліться, щоб Господь дав мені відвагу свідчити про Нього. А то я вже більше так не можу...» Старші заусміхалися, але в молитві не відмовили. Тут любили Валю. За її тихий, м'який характер та тверду віру.

Валя була впевнена, що Бог її почує. Відчувала Його завжди так близько... Через те у неповні 23 роки нічого, практично, їй не бракувало. Педуніверситет ось незабаром закінчить, та шукати роботу не доведеться — вже має. Виховує у багатьох людей їхню малу доньку, готує її до школи. Платять непогано, тож заплатити за навчання чи купити собі щось необхідне — жодних проблем, ще й батькам трішки може допомогти. Батьки в неї хороші, робота неважка, часу вільного вдосталь. Чого ще бажати? Хіба що сім'ї своєї поки що нема, але й те буде у свій час, Валя не сумнівалася. І то все — Господь. Дівчина знала це і цінувала. І тому дуже хотіла хоч чимось Йому прислужитися. Хоч якось віддячити Йому.

Була неділя. Валя поверталася з богослужіння. У дворі порожньо — обідня пора, навіть дітей не видно. Через розчинені вікна долинали брязкіт посуду на кухнях, пахло смаженим. Стояла чудова днина, і серце дівчини повнілося тихим торжеством, немов у передчутті чогось гарного й великого.

У під'їзді було, як завжди, темно. Коли двері ліфта відчинилися й світло трохи освітіло куток, Валя побачила біля самого порога кабіни якийсь невеликий предмет. Підняла його і, вже їдучи вгору, роздивилася: плетена жіноча рукавичка, а всередині — дуже гарно вирізьблена дерев'яна скринька. Тут-таки відкрити її не вдалося, відкривала вже вдома. Зняла кришку й обімліла: скринька була повна дорогіших прикрас. Намисто з великих перлин, золотий масивний ланцюжок, каблучки з коштовним камінням... Оце так знахідка...

Руки тремтіли, коли перебирала все те багатство. Перше, що подумала: «Господь мені подарував! Це моє!». Але тут же з'явилися й інші думки: «А навіщо? Що з цим скарбом? Самій носити? Продати? Хтось загубив, у когось біда, а ти радієш? І навіщо тобі це золото?». Дві сили ніби розривали її, тягнули в різні боки.

Зателефонувала до подруги.
— Ось така пригода в мене, що робити, Любо?

Люба пригадала: у неї теж колись був подібний випадок. Якось ішла з роботи, щось несла важке й присіла в парку на лаву перепочити. Нахилилася, щоб поправити застібку на босоніжках, а під лавкою гаманець лежить. Гарний такий, товстенький. Огляділась — ніде нікого. Принесла додому, а там така сума, що Любі й за рік на своїй роботі не заробити. І як сатана підходив! Ти ж така хороша, Бог тебе так любить, то тобі подарунок від Нього. Повернути хочеш? Кому ж ти повернеш? Де ж ти того хазяїна знайдеш?

Вивернула добре гаманець, а там папірець із номером телефону. Можна собі уявити, що пережив той чоловік, не знайшовши портмоне в кишені. Як він розповів потім Любі, ішов машину купувати. І яка була йому радість, коли гаманець повернули. Та головне: яке було свідчення про Христа тій людині! Дівчина ще й подарунок отримала за, як сказав той чоловік, її таку рідкісну чесність.

— Бог нас завжди випробовує, — дала Люба. — Бо ми ж усі думаємо, що ми такі праведні, такі віддані Богу...

На серце прийшов спокій. Валя рішуче підійшла до столу, висипала все зі скриньки. Повернула до світла — ага, є тут, виявляється, ще й друге дно. Під ним — шматочок клейонки з номером і

прізвищем. Написано чорнилом від руки, такі бирки прив'язують до ніг дітям у пологових будинках. Звісно, річ для жінки не менш цінна, ніж дорогі прикраси.

З неймовірним хвилюванням натискала Валя на кнопку дзвінка, стоячи перед дверима незнайомої квартири. Раз, другий — за дверима тиша. Третій... Вже завагалася, чи варто бути такій наполегливій, натискаючи вчетверте, коли з того боку загуркотили забори і на порозі постав міцний, ще досить молодий чоловіг, заспаний і сердитий. Від нього тхнуло спиртним.

— Що вам треба?

— Дякую вам! Це щось неймовірне! Ви самі принесли! Я ніколи б не подумала, що є ще такі люди! Та що це я? — заметушилася вона. — Зайдіть! Що ж я вас тримаю на порозі? Будь ласка, проходите!

Вони пройшли на кухню. Господиня поставила каву. Стала розпитувати Валю, хто вона і звідки, потім розповідала про себе. Займаються з чоловіком бізнесом, мають успіх, нещодавно обзавелися новою квартирою. У неділю перевозили туди деякі речі. Напевно, коли робітники меблі переносили, десь та скринька й випала. Навряд чи скоро й згадала б

просто, як це назвати. Словом, усім своїм знайомим я розповідаю, яке чудо зробив Господь. Не всі мені вірять і хотіли б вас побачити, послухати. Після нашої бесіди я навіть стала краще почуватися, набагато краще. Валечко, люба моя, помоліться за мене, бо я ж іще не вмію, мені завтра до лікаря йти... Я так боюся... — вона заплакала. — Приходьте до нас. Ще дві мої подруги будуть, розкажете нам, бо ми ж нічого не знаємо... — на тім кінці дзвону знову почулися схлипи. — Знаєте, я так рішення прийняла: якщо Бог залишить мене ще на цій землі, якщо звільнить мене, як ви кажете, то я... то я... — дали

— Валечко, серед тих речей, що ви мені віддали, не було одного персня... Такий простенький, з аметистом... Я би дуже хотіла повернути його. Він не надто коштовний, але дорогий мені як пам'ять...

— Там нічого більше не було, Діно Йосипівно, я віддала вам усе...

— Валю, я вас дуже добре розумію, повірте, і я б нічого вам не сказала, якби... Розумієте, до Гліба, мого чоловіка, у мене був чоловік, — перша моя справжня любов, то був його подарунок. Валю, люба моя, я вас дуже прошу...

Валя була просто приголомшена. Вона не знала, що сказати. Мовчки відчинила замок і вийшла.

Світ в одну мить став чорним. Її, фактично, звинуватили у крадіжці, обізвали злодюжкою. Господи, за що? «Може, вона тільки для того мене й запросила, щоб це сказати? Але як щиро говорила! Легше стало... Якщо Бог звільнить мене... Я за вами скучила... Боже мій... Яку послугу зробила цій людині, відкрила перед нею серце, подарувала найдорожче — надію на спасіння і життя, а вона...»

Кілька днів Валя ходила, немов хвора. Незабаром Діна Йосипівна подзвонила.

— Валю, я хочу вам сказати... Я віддала лікаря, він був здивований моїм станом, у мене все набагато краще, ніж могло бути. Я подумала: мабуть, мені не треба було говорити про той перстень, врешті-решт, ви могли мені взагалі нічого не повернути. Я подумала: якщо там щось... то нехай воно буде вам як нагорода за вашу... за ваші труднощі.

І повісила трубку... «Значить, вона дійсно впевнена, що я могла...» Давно Валя так гірко не плакала. «Боже, яка несправедливість! Як виправдатись? Як довести, що ні в чому не винна?» Вона відчувала, що просто ненавидить цю людину: «Як вона могла? Де ж совість її?».

Подзвонила до подруги. Та вміла втішати.

— Та ти не переживай так, Валю. Бог же все бачить. А вони ж невірні, що ти від них хочеш, — почала заспокоювати Валю подруга.

— Ти не уявляєш, Любо, як мені важко. Я ж до неї з відкритим серцем...

— Важко? Та ти радіти повинна. Ти ж постраждала за Христа!

Постраждала за Христа? Таке Валі на гадку не спадало. Ні, Люба таки знала, як втішити. Виходить, Валя тепер матиме нагороду на небі. Чудово, але... Щось тут зі стражданням було не все зрозуміло. Постраждати-то вона постраждала, але ж віддавала прикраси зовсім не для того, аби мати такі неприємності. Якраз навпаки... А якби вона сказала цій Діні Йосипівні все, що про неї думає? Слава Богу, нічого поганого не було сказано, та хіба ж Бог не знає про її думки? Отож, якщо це все скласти до купи й принести до Ісуса, то чи захоче Він прийняти таку жертву?

Від цих запитань голова йшла обертом. Стала на коліна. Поступово мир зійшов у серце. «Ти хотіла свідчити, Бог і дав. Страждати не хотілось... А як же апостоли?».

Минуло кілька днів. Розбурхана Валина душа помаленьку втихла, хоча гіркота час від часу й спливала у серці, повертала до тих неприємних хвилин, до тих розмов і дзвінків.

Невдовзі Діна Йосипівна знову зателефонувала.

— Валю, це я. Мені так незручно, ви собі не уявляєте. Я така винна перед вами, Валю, ви стільки для мене зробили... Валю, я знайшла той перстень. У ящику. Серед іграшок моєї дочки, я їх бережу як пам'ять, коли вона була маленька. Пробачте мені, якщо можете, і приходьте до нас. Приходьте, бо мені знову стало гірше, і я вже не знаю...

Вона щось казала й казала, але Валя не чула. Поклала трубку, опустила на диван. Ось, усе й розв'язалося... Треба подякувати Господеві... «Приходьте до нас... Приходьте, бо мені стало гірше...» І знову так щиро просить, з таким болем...

Рана на серці у Валі ледь прищерхла, ще пекла і нила. Іти до них, знову бачити цю людину? Ні, Валя не могла. Все ество її протестувало, це було понад її сили. А ще ж треба було простити цій жінці... А може, ще й полюбити. Як це можливо? У Валі абсолютно не вкладалося в голову. Так, полюбити... І то вже були не її слова.

Віктор КОТОВСЬКИЙ.

● СВІДЧЕННЯ

НЕСПОДІВАННИЙ ПОДАРУНОК

«Або яка жінка, що має десять драхм, коли згубить драхму одну, не засвічує світла, і не мете хати, і не шукає уважно, аж поки не знайде? А знайшовши, кличе приятельок та сусідок та каже: Радійте зо мною, бо знайшла я загублену драхму!» (Лк. 15:8-9).

— Я прийшла... Я принесла... Я віруюча і... — перелякано зашепталася Валя.

— Про релігію я нічого не бажаю слухати! Ходить вас тут... Все! До побачення!

— Зачекайте! Не зачиняйте! У мене до вас дуже важлива справа! — відчайдушно переступила поріг Валя, не даючи чоловікові грюкнути дверима перед її носом. — Ви нічого не загубили в останні дні?

— Я нічого не загубив!

— Прошу вас, будь ласка, поклічте дружину.

Сопучи роздратовано, чоловік попрямував у покої. За хвилину до Валі вийшла вродлива, в дорогому халаті жінка.

— Що ви хотіли?

— Розумієте, я знайшла учора одну дуже цінну річ, деякі прикраси... Ви ж Веселовська? Там було таке прізвище.

— Так... Але я, здається, нічого не губила... Зараз, зачекайте тут, я піду гляну.

Через кілька хвилин повернулася бліда й схвильована.

— Ви знаєте, немає моїх коштовностей. Я берегла їх у такій різьбленій скриньці.

— Що там було? — запитала Валя. — Ви пам'ятаєте, які предмети?

— Ну аякже! — Жінка назвала найцінніше.

— Це вони? — Валя дістала із сумочки скриньку.

Жінка схопила, відкрила кришку, гарячково, ніби не вірячи, що може знову тримати їх у руках, стала перебирати речі.

про неї, якби Валя не принесла, бо наразі не до прикрас... Після операції ось... Це вже друга операція, та все, мабуть, даремно...

Лише тепер Валя помітила глибокі сліди страждань на вродливому обличчі жінки. Слухаючи її, думала: «Дякую Тобі, Господи, як вчасно Ти послав мене...»

Говорили вони довго. Хвора швидко втрачала сили, і Валя кілька разів поривалася прощатися, але та утримувала її, все задавала й задавала запитання, хапаючи Валині слова, немов рятівний кисень із кисневої подушки. Валя залишила їй номер свого телефону і адресу своєї церкви.

Поверталася додому, неначе з дорогим подарунком. Є такі люди, думала вона, на них у Бога якісь особливі плани. Вони цього не знають і займаються хтосна-чим, поки не гряне біда. Добре, коли самі здогадаються та попросять у Бога порятунку, а коли ні, ось тоді Бог і посилас до них Своїх вірних. Бог доручив цю місію їй, Валі, тепер ця нещасна, хоч і багата людина, вже біля самої могили побачила стежку, що веде до життя. Серце дівчини переповнювало радість.

Невдовзі та жінка зателефонувала. Голос був піднесений.

— Валечко, ви б не могли зайти до нас? Я за вами просто скучила. І чоловік мій хоче вибачитись перед вами. Ви не тільки ті прикраси мої принесли в наш дім, ви щось інше принесли, таке... Я не знаю

говорити вона не могла.

Ще ніколи Валя не почувалася такою щасливою, такою потрібною. Усе виглядало чудовим, всі шляхи здавалися відкритими. «Як усе легко виходить, коли Господь за щось береться. Ця жінка — немов самарянка... Вона вже готова віддати Тобі своє життя. Господи, звільни її від страшної хвороби...»

Напевно, ні за кого Валя ще так гаряче не молилась, навіть за своїх батьків. «Яка хороша, щира душа, як їй бідній важко з цим грубим чоловіком, при такій хворобі...» Так хотілося, аби Господь вийшов назустріч цій людині, — любов переповнювала Валине серце.

Її прийняли доброзичливо. Не всі присутні були однаково відкриті, але це Валю аніскільки не засмучувало: є їм тепер над чим подумати. Побувши скільки треба, Валя стала прощатися. Господиня провела її у вітальню. Вигляд у жінки був якийсь розгублений, хоча обличчя за час від минулої зустрічі помітно посвіжішало. Коли гостя вже взялася за замок, Діна Йосипівна зупинила її.

— Валечко, я вам дуже вдячна, нам усім було приємно з вами поговорити, але... Мені б дуже не хотілося псувати вам настрої, але...

Валя була готова до будь-яких складних запитань, до нерозуміння, навіть до звинувачень: мовляв, не наша віра й тому подібне, але те, що почула, вдарило її, немов каменем, по голові.

Про фахівців із соціальної роботи в механізмі ювенальної юстиції

ПРАВОВІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

Сьогодні незрозумілими для більшості громадян є візити до них фахівців із соціальної роботи. Результатом таких відвідин стає акт, що містить детальну інформацію про умови життя у конкретному помешканні. Такі відомості надалі можуть служити підставою для вилучення дитини з сім'ї через те, що батьки не здатні забезпечити її належний рівень життя: окрема кімната, різні фрукти в холодильнику, євроремонт тощо.

Дивує і той факт, що хоча до цього часу правова підстава діяльності фахівців з соціальної роботи відсутня, тобто документа, який би визначав їх правовий статус, регулював процес роботи немає, останні активно відвідують сім'ї, збирають інформацію про них, складають акти. А оскаржити їхні дії, притягнути їх до відповідальності неможливо.

Функція контролю відповідних служб, громадських організацій (у т. ч. міжнародних) над сім'ями в ювенальній системі відіграє важливу роль. Для її реалізації необхідна і відповідна кількість кадрів. З цією метою в Україні з 1 липня 2012 року для раннього виявлення так званого соціального сирітства збільшена чисельність працівників в соціальній сфері на 12 тисяч.

Структура і робота усіх соціальних служб має бути модернізована так, щоб забезпечити стовідсотковий контроль усіх громадян (пенсіонерів, інвалідів і сімей з дітьми). Тобто йдеться про нагляд не тільки над сім'ями, які дійсно потребують допомоги, але і над звичайними родинами.

Станом на 15.11.2012 р. вже 33 тисячі сімей поставлено на облік. Відповідно до наказу Мінсоцполітики від 25.05.2012 № 309 «Про затвердження нової редакції кваліфікаційної характеристики професії «Фахівець із соціальної роботи» фахівець з соціальної роботи подає до відповідних організацій матеріали та документи з приводу встановлення і позбавлення батьківських прав, піклування, опікування.

Згідно з нормами чинного законодавства (ст. 30, 32 Конституції України, ЗУ «Про захист персональних даних», ст. 301, Цивільного кодексу України, Рішення Конституційного Суду України від 20 січня 2012 року № 2-рп/2012) фахівців з соціальної роботи впускати до свого помешкання громадяни не зобов'язані, більше того, ці відвідини досить небезпечні для дітей та сім'ї в цілому.

Фахівці з соціальної роботи є одним з елементів в механізмі ювенальної юстиції. Нагадаю, ювенальна (кримінальна) юстиція – це система судових та позасудових органів та служб, що вирішують справи, де стороною є не-

повнолітній. Ця структура у світі існує вже понад 100 років. У Великобританії впроваджена через ряд законів про дітей і молодь (з 1908 р.), у Польщі – через Закон про процедуру розгляду справ неповнолітніх (1982 р.), у Канаді – про кримінальну юстицію щодо неповнолітніх (1 квітня 2003 р.).

Там, де планують легалізувати ювенальну юстицію, через ЗМІ говорять про права дітей, жінок, насильство в сім'ї. Безперечно, діти, жінки, літні люди – категорія, що потребує особливої опіки і захисту. Конституція України у статті 3 гарантує: людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Це підтверджено рядом законів, кодексів. Надаються пільги батькам з дітьми, за злочини проти дітей призначають жорсткішу міру покарання, неповнолітніх правопорушників карають м'якше, ніж повнолітніх тощо.

Права дітей в Україні закріплені законами, залишається їх виконувати. Однак ювенальна юстиція насправді, як свідчить досвід країн, де вона діє (ЄС, США, Канада) нібито в «ім'я захисту прав дітей», отримала необмежений доступ та вплив на сім'ї. Батьків з абсурдних причин позбавляють батьківських прав без можливості апелювати, дітей вилучають з сім'ї без жодної загрози для них. Батьки вимушені повертати дитину через т. зв. ювенальні суди, які підпорядковані міжнародним структурам.

За інформацією ЗМІ, норвезьке міністерство у справах сім'ї, дітей та соціальних питань запропонувало уряду ввести в країні нові критерії оцінки дитячого благополуччя. Ключовим питанням доповіді стала ідея про позбавлення біологічних батьків пріоритету у вихованні власних дітей. Відтак за долю всіх дітей, що народи-

лися або приїхали до Норвегії, буде відповідати держава. Якщо життя дитини з батьками буде не до вподоби соціальній службі, то дитину вилучать з сім'ї і вирішуватимуть питання про подальше усиновлення, незалежно від думки рідних мамі і тата. Міністр Аудун Лісбаккен вважає, що хоча життя в родині краще для будь-якої людини, головна мета – сприяння розвитку дитини та усунення будь-яких перешкод для цього, включаючи батьків.

Невизначеність критеріїв, двозначність формулювань, якими оперує ювенальна система, дають простір свавілля несумлінним чиновникам, корупції і дозволяють відібрати дітей майже з будь-якої сім'ї. Відомі факти вилучення дітей із сімей на підставі таких необ'єктивних критеріїв, як «погані побутові умови», «неналежне виховання», «психологічне насильство». Звісно, ця система насамперед «бітима» по неблагополучних, багатодітних чи неповних сім'ях, де є одинокої матері, батьки, по батьках, які хворіють на тривалу хворобу чи є трудовими мігрантами (більше шести місяців перебувають поза межами дому).

Серйозним негативним фактором у цій системі стає також психологічний вплив на дитину через різні опитування, анкетування, тренінги, телефонні «гарячі лінії». Це призводить, як свідчить досвід, до втрати поваги до старших, руйнування довіри всередині сім'ї, розцінювання батьків як конкурентів, зрештою, формується потужна система доносів на батьків. Така дитина хоч і знаходиться в родині, але вже чужа, вона може в будь-який момент зрадити, покаржитися, звернутися до суду з позовом проти мамі чи батька.

Незважаючи на те, що у 2009 році Верховна Рада України відхилила зміни до Закону України «Про Загальнодержавну програму «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2016 року», який передбачав впровадження ювенальної юстиції, зацікавлені кола осіб і надалі люблять поелементно цю систему. Наприклад, у ч. 2 ст. 493 нового Кримінально-процесуального кодексу, який вступив в дію 20.11.2012 р., внесли положення, що законні представники дитини зобов'язуються забезпечити «належну поведінку» дитини. Не конкретизовано, яка поведінка вважається належною, однак за її неналежність на батьків накладається штраф – від двох до п'яти розмірів мінімальної заробітної плати. У такій безвихідній ситуації для батьків стаття пропонує

альтернативу – «право відмовитися від подальшого виконання цього зобов'язання». Не визначивши вини, їх карають штрафом або усуненням від батьківського обов'язку.

Ще одним із психологічних принципів, що використовуються в роботі ювенальної юстиції, є так звані «зелені кімнати для неповнолітніх». Вони вже сьогодні впроваджуються в регіонах України через пілотні проекти міжнародних благодійних фондів та організацій.

Обґрунтовують необхідність їх створення нібито потребою допиту дітей, які постраждали від насильства та експлуатації в сім'ї в приміщеннях з відповідним забарвленням стін та приладдям. Насправді ж за допомогою спеціально створеної обстановки вишколені маніпулятори дитячої психіки матимуть реальні умови для психологічного тиску на дитину під час допиту, а відповідне технічне оснащення дозволить вести відеозапис бажаного для ювенальних працівників перебігу спілкування.

Прийнятий в першому читанні законопроект «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо охорони дитинства» №10625 впроваджує механізми ювенальної юстиції з притаманними їй пріоритетами прав на дитину різних служб, опікунів, піклувальників, прийомних сімей, окрім рідних батьків.

Список претендентів на дитину на цьому не закінчується. Зміни до статті 11-1 Закону України «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей» до таких відносять ще і центри соціально-психологічної реабілітації дітей, що утворюються громадськими, благодійними організаціями та фондами, у тому числі міжнародними! І скажіть, яким чином можна буде проконтролювати недобросовісні організації, які матимуть в цій справі свої комерційні цілі, наприклад, чорну трансплантологію?

Черговим підступом ювенальної системи є так звана «методика сусідської взаємодопомоги», яка полягає в спостереженні за будь-якими діями сусідів, які можуть видаватись підозрілими або незвичайними, та інформування про них відповідні служби. (Пілотний проект в м. Стрию на Львівщині).

Що стосується Прикарпаття, то з нового навчального року (2013-2014 рр.) у школах можуть з'явитися шкільні офіцери поліції. Це передбачено проектом «Ювенальна юстиція», у якому беруть участь Івано-Франківська та Донецька області. Шкільні офіцери поліції викатимуть у скарги дитини на те,

як її виховують. Проект здійснюється з ініціативи та допомоги канадських спеціалістів.

Слід зазначити також і те, що окреме місце в цій машинерії належить відновному правосуддю (пробація, медіація).

Функціонує служба пробації так: нашвидкоруч вишколені студенти, члени громадських організацій (наприклад, ЛГБТ – організації лесбіянок, геїв, бісексуалів, транссексуалів або гендерних організацій – таких, як «Ла-Страда», «Жіночі перспективи» тощо) збирають інформацію про конкретну сім'ю від шкільних товаришів дитини, сусідів, знайомих, вчителів, аналізуючи відносини між батьками і дітьми та готуючи свої висновки. Відомості, надані службою пробації, враховуються ювенальними судами при винесенні рішень про вилучення дитини з сім'ї.

І нарешті, ювенальна юстиція не може існувати без прийомних сімей, які будуть перевалочним пунктом для вилучених дітей. В Україні консолідує зусилля з впровадження ювенальної юстиції через популяризацію прийомних сімей. Усиновлення переважно здійснюється за кордоном, аргументують це кращим рівнем життя.

Останнім часом почала викриватись інформація про дійсний стан міжнародного усиновлення. Відтак у 2011 році в ефірі Першого національного прозвучала інформація, що Україна за період незалежності віддала на усиновлення іноземцям більше 20 тисяч дітей – і про місцезнаходження 2000 дітей нічого невідомо. Якщо українську родину, яка усиновила дитину, проконтролювати можна, то іноземну – ні.

Колишній міністр внутрішніх справ Італії Роберто Мароні підтвердив, що поліція з 1260 привезених в їх країну російських дітей знайшла лише п'ятьох. Усі їх сліди зникли після перетину кордону. Міністр не виключає той факт, що ці діти стали товаром на «чорному» ринку органів.

У Росії силами небайдужих людей створена «Біла книга» жертв міжнародних усиновлювачів, де відображена інформація про конкретних російських дітей, які трагічно загинули від рук людей, що їх усиновили.

Насамкінець хочу зазначити, що підходи ювенальної юстиції суперечать основним моральним засадам суспільства та суті Сімейного кодексу України, який надає пріоритет виховання дитини рідній сім'ї чи в окремих випадках державі. А тут передають право виховувати дитину кому завгодно, нівежуючи безпеку дитини, її інтереси.

Якщо усунути родину як фундамент суспільства, то майбутнє народу під загрозою. Адже саме в сім'ї дитина знаходить необхідний захисток, атмосферу любові, опіки і порозуміння. Через батьківське виховання дитина сприймає основні моральні і духовні цінності, які формують її як особистість здатну долати життєві труднощі.

Вероніка КРИВЕНЧУК.
Член Координаційної ради молодих юристів.

Розповідають про жінку, яка прийшла до священика із зізнанням, що очорнила свою сусідку, сказавши про неї неправду односельцям. «Як виправити цю помилку?» – непокоїлася жінка. У відповідь священик вивів її на подвір'я, взявши з собою велику подушку. Потім він розрізав подушку, і пір'я дуже швидко почало розноситися по подвір'ю, а далі вітер поніс його по дорозі. Жінка із здивуванням стежила за цим. Священик повернувся до неї і промовив: «А тепер спробуйте зібрати все це пір'я».

Ми знаємо, що одним словом можна завдати багато біди, яку виправити буде неможливо. У книзі Вихід Бог дає людині повеління, яке полягає у збереженні чесної репутації ближнього. Байдуке ставлення до збереження репутації іншого – це

Її величність Плітка

порушення заповіді «Не свідкуй неправдиво на свого ближнього» (Вих. 20:16). І виявляється це порушення в різноманітних учинках, на які ми навіть не звертаємо уваги.

Наприклад, ми грішимо, коли переказуємо інформацію про когось, не знаючи напевно, що вона правдива. Або коли звинувачуємо людину, не маючи

на це підстав. Пліткарем стати легко. Досить просто не стежити за тим, що, кому і про кого ти розповідаєш.

А де, на вашу думку, народжується плітка? Вона виникає з бажання здаватися кращим на тлі чийось недоліків чи невдач. Коли ми погано говоримо про когось, мимоволі отримуємо задоволення від того, що «ми ж не такі».

І водночас стаємо для цієї людини якимось наглядцем, але аж ніяк не носієм Божої любові, готовим із співчуттям допомогти ближньому вийти з проблеми.

Плітка з'являється у моєму серці й виривається з моїх уст, коли я:

– забуваю, що без Божої милості я грішник, злодій, порушник всіх Його заповідей, Його ворог, раб гріха й слуга сатани. І нічим не кращий за будь-якого грішника на землі. Навіть за зрадника Юду;

– не усвідомлюю, що тільки Божа рука тримає мене далеко від прірви гріха й усякого нечестя, і без Божого втручання я б невпинно крокував до цієї прірви, як сліпий;

– не виявляю відданості Христу за Його спасіння і праведність, які отримав

тільки завдяки Його жертві, не осмислюю того, що виправдання і чистота – це результат не моїх зусиль, а Його співчуття до мене як до потенційного загублого, якого Він ціною Своєї крові придбав Собі й спас;

– не розумію того факту, що всіяке духовне надбання, яким я сьогодні володію, наприклад, здатність розуміти Слово Боже, привілей молитися, досвід віри, – це все дари любові Христа, наслідок Його терплячої роботи над моїм упертим і зіпсутим серцем і аж ніяк не мої заслуги;

– не осягаю тієї істини, що людина, яку я «поливаю брудом», – це дзеркало, що відображає весь той бруд, яким наповнене моє серце;

– не захоплююся святістю і величчю Божого характеру, саявом Його досконалості, тому що не це вражає мене, а мої власні нікчемні «подвиги».

Її величність Плітка приходить, коли величчя Божа приймається у моєму серці.

Потрібний більше, ніж дихання

Ранок. Дзвенить будильник. Сон усе ще тримає вас у своїх теплих обіймах, але повторний дзвінок нагадує – настав час бігти в новий день. Ви розплющуєте очі...

Чи замислювалися ви хоч раз, що жодний ранок уже прожитого життя не можна було почати без Бога?.. Те, що ви спустили ноги з ліжка, – це вже величезна милість Божа! Йому не обов'язково перетворювати воду на вино, щоб показати Свою силу, Йому достатньо сказати: «Зупинись», – і ваше серце не зробить більше жодного удару. Те, що м'язи скорочуються, а в легені надходить кисень, – це надприродно! Кожна мить розпочатого дня – це Боже чудо в кожному окремому житті!

Він не зобов'язаний підтримувати в нас життя й подих, але Його рука, як і раніше, охороняла нас уночі. Його очі з любов'ю дивилися на нас кризь світанковий серпанок ранку. Вічно люблячий і сповнений життям, бо Сам є любов'ю і життям, Бог захотів, щоб ми жили й сьогодні! Але ми за інерцією підхоплюємось і бредемо у ванну, немов нічого не відбулося, немов для цього не був потрібний Бог. Дихаємо, розмовляємо, готуємо сніданок, збираємося на роботу й довго думаємо, за що ж подякувати Богові в ранковій молитві? Перегортаємо Псалтир у пошуках підказок, начебто все навколо нас, починаючи від небес, які проповідують славу Богу, до чаю, що холодне в чашці на столі, не сповіщає нам про те, що Бог уже наповнив цей звичайний ранок незвичайними чудесами.

Адже цойно ми снідали в присутності Трійці! Коли ми увійшли в кухню, нас уже чекав Отець! Це Його рука накрила стіл, це Він намазував бутерброди, ставив чайник – «бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо» (Дії 17:28).

Вдумайтесь в кожне слово, яке сказав апостол Павло. У цьому короткому уривку – формула нашого життя. Заберіть із нього Бога, і ви вже не живе́те, не рухає́тесь, не існує́те! Навіть безбожники живуть лише завдяки безмежній милості Бога, тому що Він добрий і до невдячних та злих.

Але Божа мета вища, ніж просто підтримувати в нас життєві функції. Він хоче спілкування зі Своїми дітьми. Піклуючись про нашу плоть, Він ставить за мету торкнутися нашої душі! Він знає, що для нас, тілесно обмежених, дуже важливо знати, що ми будемо їсти, пити, у що зодягнемось (Мт. 6:31), і тому Бог увиходить у нашу обмеженість, щоб дати нам можливість бачити Безмежного! Коли ми усвідомлено дякуємо за їжу, одяг, то тим самим стверджуємо, що бачимо не лише їжу на столі й одяг у шафі, але й Того, Кому не байдуже, що в нас буде на сніданок і в що ми одягнемось, вирушаючи з дому.

Нещодавно я звернула увагу, що почала не так часто дякувати Богові за їжу, начебто це найзвичайнісінька річ, хіба може бути по-іншому?.. Про те, як може бути по-іншому, добре знають жителі Східної Африки, які переживають голод у результаті сильної посухи. Знають і люди, які живуть у країнах, де точаться війни, або перебувають у тимчасових таборах після руйнівної цунамі, повені чи землетрусу. Ми просто не розуміємо, що кожний спокійний ранок – це величезна милість Батька, незрозуміла й незаслужена.

Нам необхідно усвідомлювати, що Бог потрібний нам у банальній повсякденності не менше, ніж під час бід і катастроф. Щомиті кожного дня, всі 24 години на добу, Бог не віддаляється, а здійснює наше життя разом з нами. Але чомусь так виходить, що усвідомлення потреби в Бозі ми по-особливому переживаємо саме в моменти страждань. Можна співати: «Ти потрібен мені більше, ніж дихання», але зрозуміти глибину цих слів можуть тільки ті, хто відчув ціну кожного подиху під час нападу ядухи. Тому що слова набувають особливого значення, коли проходять через наш власний біль.

Я постійно борюся в собі з духовною короткозорістю. Можливо, вам це невідомо й ви ніколи не відчували нічого подібного, але мені дуже важко застосовувати знання у звичайному житті. Іноді усвідомлення духовного безсилля доводить мене до відчаю.

Я у відчаї, коли йду ввечері вулицею, а ноги підкошуються від страху. Хоча при цьому я знаю, що «ангол Господній табором стає кругом тих, хто боїться його» (Пс. 33:8), що Бог «держить мене за правицю» (Пс. 72:23), що Він охороняє мій вхід і вихід (Пс. 120:8) і що всі шляхи мої відомі Йому (Пс. 138:3). Але, знаючи так багато про близькість Бога, я знову не можу пересилити страх.

Я у відчаї, коли, претендуючи на те, що моє серце сповнене Богом, побачивши занепащених людей, замість любові й жалю відчуваю до них бридливість і відразу.

Я у відчаї, коли при всьому бажанні покладати всі свої надії на Бога я в черговий раз покладаюся на людей.

Я у відчаї, коли знову, знаючи про те, що лише Бог задовольняє всі потреби душі, що лише Він здатний заповнити порожнечу, лише Його плече найміцніше і найнадійніше й лише Він завжди поряд, почувуюся самотньою й беззахисною.

Мене дуже гнітить цей параліч душі. У такі моменти якось по-особливому розумієш, що, попри весь свій «стаж» ходіння за Богом, я, як і раніше, не можу й кроку зробити без Нього. Чому? Тому, що навіть знаючи правильні істини, я не можу ними жити без Божої дії в мені! Тому, що тільки Він «викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Фил. 2:13), і тому, що Ісус сказав: «Без Мене нічого чинити не можете ви» (Ів. 15:5).

Коли я намагаюся жити без усвідомлення своєї щосекундної потреби в дії Духа Святого, я стаю нежиттєздатним опудалом, набитим духовними словами, що відлякує все живе. Я не можу без Нього навіть гарну теорію втілити в практику. Він потрібний мені навіть для того, щоб вірити в Нього! І щодня я маю потребу в тому, щоб Він допоміг мені ввірувати всім серцем у Його обіцянки й зробив діяльним Слово в моєму житті!

Ми маємо потребу в Бозі набагато більше, ніж усвідомлюємо, тому що навіть усвідомлення потреби в Бозі приходить тільки завдяки Його втручання в нашу свідомість. Одного разу втративши небеса, ми не маємо сил самостійно повернути їх. І це щастя, коли Він торкається серця і відкриває те, що ми були не в змозі ні зрозуміти, ні шукати, ні практикувати. Потреба в Бозі, прагнення близькості з Ним – це Божий подарунок. Ми хочемо бути з Богом не тому, що доторкнулися до святого, а тому, що Святий доторкнувся до нас!

Нам необхідно повірити в стовідсоткову залежність від Бога. Не просто говорити й співати, а жити цим. Зробити «Ти потрібний мені» девізом життя. Тоді для нас стануть реальними слова: «Безперестанку молись». Подяку складайте за все». Якщо ми усвідомлюємо, наскільки нам потрібний Бог, ми не молитимось 15 хвилин за день, ми житимемо молитвою. Ми не говоримо про Бога байдуже, як про те, що втратило цінність для нас самих, а понесемо звістку про Нього з радістю. Ми не зустрічатимось з Ним кілька разів на тиждень, а будемо розділяти з Ним кожну мить. Ми перестанемо вживати слова «випадково» і «поталанило», тому що розумітимемо, що за кожною подією стоїть Бог.

Так сприймати життя у світі, де все намагається утвердити нашу значимість, самостійність та індивідуальність, дуже непросто. Не впадайте у зневіру! Ми в цій праці не самі зоріємо оgrabіле поле нашої душі. Щодня Бог-Дух Святий виводить нас в іншу реальність. Туди, де Його плечі стають нашим захистом, Його воля стає нашим бажанням, а Його плани стають нашими діями.

Наталія ДУБОВИК.

Допоможіть вас шанувати

Я – Артем. Мені вже (лише) 20. Ніколи не думав, що Бог зробить не так, як я собі планував. Шість років тому я мріяв жити, як забажає того моя душа. Коли батьки-християни стримували моє неприборкане серце, з моїх уст у подушку випітала брудна лайка. Це при тому, що я вірив у існування Бога й навіть молився до Нього, однак часто дорікав Йому: «Чому в мене саме ці батьки?! Чому не такі, як у мого друга?! Чому я не можу робити те, що дозволяють йому?!». Я ніяк не міг зрозуміти, чому має бути саме так, як треба, а не так, як хочу я. Але тепер зрозумів...

Діти – спадщина Господня, плід утроби – нагорода! Як стріли в руках того велетня, такі сини молоді: блаженний той муж, що сагайдака свого ними наповнив» (Пс. 126:3-5). Стрілу виготовляють з особливою старанністю, бо як її зробиш, так вона й полетить. Діти, як ті стріли, потребують усієї пильності, терпеливості, великого старання і, головне, покладання надії на Господа, «бо даремно працюють будівничі, коли дому Господь не буде» (Пс. 126:1).

Ніяка методика не допоможе виховати нас, дітей, духовно здоровими, якщо вона не Божа, не біблійна. Тому дозвольте звернутися до вас, шановні батьки, від імені ваших дітей, які лише з віком можуть усвідомити й оцінити переваги й недоліки батьківського виховання.

...Пригадуєте? Якось ваш дворічний малюк валився на підлозі й піднімав шалений галас. Вам радили якось вплинути на нього, але ви відповіли, що використувате японську систему виховання дітей, за якою маленька дитина має повну всездозволеність і недоторканність, вона – «пуп землі». Батьки, будь ласка, не робіть цього зі мною, бо я не зможу вас шанувати. Мені не потрібна всездозволеність і любов до самого себе, інакше я буду використовувати вас, як гаманець, наповнений грошима, чи холодильник, набитий їжею.

У центрі мого виховання має бути Бог, бо інакше всі зірки обертатимуться навколо мого «я». Поставте Бога на головне місце у своєму житті, щоб бути гідним прикладом для мене, свого сина. Читайте мені Святе Письмо,

моліться за мене. Тату, покажіть, як ви любите мою маму. Мамо, покажіть, як ви шануєте мого тата. Розповідайте мені про Бога, від Якого все, через Якого все і для Якого все, що створене Ним, існує.

Батьки, не дратуйте мене своїми різними методами виховання. Мамо, якщо ви даватимете синові те, що забороняє тато, син не шануватиме ні вашого чоловіка, ні вас. Якщо ви станете скелею мого порятунку від тата, коли мені потрібне покарання, то ви виховаєте мене безвідповідальним. Тату, не нарікайте на маму. Батьки, будь ласка, будьте єдині в системі мого виховання. Не віддавайте мене на виховання теляняти, бабусі з дідусем, комп'ютеру, вулиці чи ще чомусь. Мені потрібні ви.

І ще: не купуйте мене за гроші, цукерки, іграшки тощо. Прошу, не керуйте моєю поведінкою і не ставте себе на місце Бога, кажучи: «Бо я сказав (сказала)». Не використовуйте мене як свою власність, я це відчуваю і мені боляче. Не лупцюйте мене з піною на вустах, щоб досягти свого силою, не виливайте чаші свого гніву зненацька й без причини.

Однак, прошу вас, і не ігноруйте мене. Почуйте голос мого серця. Коли щось забороняєте, посадіть мене біля себе, подивіться в очі й поясніть, у чому тут небезпека, чому не можна робити того чи іншого.

Дорогі батьки, якщо ви думаєте, що до дітей не можна застосовувати тілесного покарання, то це не зовсім так. Інколи нерв покори десь затискається у моєму грішному серці, і тоді мені необхідно допомогти його звільнити. Шлях до цього нерва пролягає від м'якого місця і долається через застосування «вітаміну Р» – різки. Ви не уявляєте, як мені стає добре, коли затиснутий нерв покори звільняється від тиску гріховного бунту й непослуху. Один батько, його звали Соломон, казав: «До юнакового серця глупота прив'язана, та різка картання віддалить від нього її» (Пр. 22:15).

Та, будь ласка, не забувайте, що з дня на день я дорослішаю, починаю більше розуміти, і тому не потрібно у 5 і у 18 років давати однакову дозу «вітаміну Р». Спостерігайте за моїм зростанням, помічайте, коли я стаю більш зрілим у прийнятті рішень, і нагадуйте

мені про настанови Господні, коли бачите, що я можу оступитися. Той же Соломон навчав: «На розумного більше впливає одне остереження, як на глупака сто ударів» (Пр. 17:10). Тому чим більше я розумію, тим менше «ударів» потребую.

Використовуйте кожну нагоду, щоб говорити до мого серця, бо все зло, яке я чиню, виходить звідти. Не втрачайте жодної можливості достукнутися до мого серця, прошу вас. Розкажіть, чому мій учинок – гріх. Розтлумачте, як Бог реагує на гріх. Поясніть, що мені доведеться відповідати за мої гріхи. Що лише Христос може звільнити мене від рабства гріха, може дати свободу чинити те, що насправді є славой для Бога, бо слава Божа і є добро для мене.

Одного разу, на жаль, я майже здійснив крадіжку в магазині. «Майже», бо мене зловили охоронці. Мені тоді було 13. Дізнавшись про те, що трапилося, батько не застосував тілесного покарання, але так зрозуміло розповів мені, якими можуть бути наслідки мого гріха й що мене чекає у майбутньому, якщо не зупинюся зараз, що після цього крадіжка стала для мене справді гріхом, тим, що викликає Божий гнів. Відтоді страх Божий стримував мене від того, щоб учинити щось подібне.

Шановні батьки, врахуйте, що самі лише моральні принципи, навіть біблійні, не зможуть стати природними для грішного серця, сповненого ненавистю до всього святого. Тому на закінчення хочу поділитися з вами Євангелієм – доброю, радісною звісткою про те, де можна черпати сили, мудрість і мотивацію для того, щоб гідно жити самим і навчити мене шанувати вас.

Уся сила, мудрість і мотивація в Ісусі Христі. Він – Син Божий. Колиш Він створив землю і все, що на ній, – мене й вас. У визначений час Він залишив Свій престол, Своє Небесне Царство і прийшов на землю, наповнену грішниками і злом. Він прийшов, щоб умерти за Своїх ворогів. Він помер за гріх, який учинили люди, за всі ситуації, конфлікти, обставини, які виникають у житті. Тому тільки тоді, коли ми (і батьки, і діти) покаємося перед Богом у своїх гріхах, ми зможемо розпочати нове життя, яке приготував для нас Бог у Христі Ісусі.

Артем ХРИСТІСТА.

Поганські ідоли та... наша молодь

Які ще поганські ідоли, можливо, подумали ви, – ми ж живемо у християнській державі!

На жаль, ідолопоклонство не є «пержитком минулого». Воно існує незалежно від культури та рівня цивілізації і продовжує захоплювати у свій полон людські серця так само, як тисячі років тому.

Зіпсована гріхом сутність людини, схильна до ідолопоклонства, не змінилася. Як не дивно, не змінилися й ідоли.

Нещодавно я мимоволі стала свідком розмови матері з її донькою-підлітком. Мати намагалася застерегти доньку від впливу її непорядних друзів. Відповідь доньки була відвертою: «Якщо я не буду такою, як вони, я залишусь сама. А я цього не хочу!». Дівчина усвідомлено віддає себе «в жертву» аморальній компанії, боячись втратити її прихильність. Ідолопоклонство? Так.

Колись, багато років тому, цей самий ідол «розсівся» і запанував у серці людини, ім'я якої відоме багатьом. Соломон... Наймудріший, найдипломатичніший, найвпливовіший та найуспішніший політик свого часу. Багатий і сильний цар, поставлений Богом. Той, хто вирішував найскладніші суперечки. Той, хто збудував храм.

Початок його царювання був яскравим злетом, продовження – впевненим поступом прогресу, та кінець став стрімким падінням... Можливо, нам не хотілось би, щоб Біблія так відверто описувала духовні падіння людей. Нехай би вони залишилися для нас ідеальним прикладом, без «темних сторінок життя». Та у Бога є краща мета – дати нам не тільки приклад, а й серйозний урок, в якому живою ілюстрацією є реальні помилки та провини реальних людей.

Хтось сказав: «Нами керує те, що ми найбільше любимо». Читаючи про початок царювання Соломона у Першій книзі царів, ми бачимо, що він полюбив Господа і був слухняний Йому в усьому (3:3). Соломон керувався Божим Словом у своїх рішеннях, і його найбільшим бажанням було прославляти Творця всесвіту. Любов до Бога була його мотивом

побудови храму. Під час освячення храму, в присутності всього народу, у своїй молитві Соломон промовив такі слова: «Щоб знали всі народи землі, що Господь Він Бог, і нема вже іншого!» (1Цар. 8:60). Він бажав, щоб поганські народи пізнали справжнього Бога.

Та ось у життєвому кораблі царя з'являється пробоїна, яка розростається все більше: «А цар Соломон покохав багато чужинних жінок: і дочку фараонову, моавітянок, аммонітянок, едомітянок, сидонянок, хіттіянок, із тих народів, що про них Господь сказав був Ізраїлевим синам: Не ввійдете між них, і вони не ввійдуть між вас, бо вони справді нахилили ваші серця до своїх богів. До них прихилився Соломон коханням» (1Цар. 11:1-2).

Потоки ідолопоклонства затопили серце і життя Соломона. Писання відкриває нам жальну картину духовного падіння царя: він забуває найпершу заповідь, поклоняючись язичницьким богам, догоджаючи жінкам, навертає на себе Божий гнів і, врешті-решт, отримує присуд: його царство відібране та дане його рабові. Чудовий початок, трагічний кінець...

В 11-му розділі Першої книги царів зазначено, яким богам поклонявся Соломон: Астарті, Хамосу, Молоху. Астарті – ідол хаанааней. З поклонінням Астарті як богині родючості та чуттєвого задоволення була пов'язана культова проституція, в якій брали участь як жінки-жриці, так і чоловіки. Хамос («вогонь», «полум'я») – ідол моавитян. Колись моавитський цар, просячи цього ідола допомоги перемогти Ізраїль, приніс у жертву власного сина (2Цар. 3:27). Молох («цар») – ідол аммонітян. За словами рабинів, Молох був мідною статуєю з головою бика, з порожнечою усередині, з простягненими руками, на які кляли принесених йому в жертву дітей і на які вони згоряли від палаючого внизу вогню.

І сьогодні ці ідоли, хай і невидимим чином, оселяються в серцях наших та наших дітей, посідаючи перше місце у житті замість Того, Хто Єдиний має на це право. Сьогоднішні «астарті» – це ідоли тих, хто полюбляє чуттєві насолоди над усе. Їхнім життєвим кредо є: «Добре все, що приємне для тебе!». Ідолопоклонство? Так. Ви можете побачити ці

«астарті» навколо себе. Треба лише звернути увагу на моральний образ естрадних зірок, на яких буквально «моляться» підлітки та молодь, чимі піснями заслуховують і чий стиль намагаються наслідувати. Лише поспостерігати за героями улюблених серіалів – до чого вони прагнуть, що є сенсом їхнього життя. Лише послухати пісні, які слухають старшокласники (і не тільки), вдень і вночі не знімаючи навушників. Лише побачити їхні акаунти в Інтернеті...

Жорстоко і нещадно орудує нашими дітьми безжальний полум'яний Хамос. Заради грошей син убиває батька, а онучка забирає пенсію бабусі, не залишаючи їй копійки на ліки. У жертву приносяться родинні цінності, спокій матерів та Божі благословення. Хамосу поклоняються ті, для кого інший – це об'єкт, а не особистість. Об'єкт, який допомагає або заважає досягнути поставленої мети. Девіз таких ідолопоклонників – «Досягай своєї мети попри все!». Хамоси стоять у шкільних класах, у місцях змагань та конкурсів; вони проглядаються в настановах батьків і побажаннях друзів.

А ось і Молох. Страшний. Гнітючий. Сьогодні на його руках гинуть немовлята. Їх приносять у жертву ті, кого вони не цікавлять і кому заважають. Молох засліплює очі підлітків, які курять малечку, а потім народжують і залишають у лікарнях дітей-інвалідів. Молох через дорослих заспокоює дівчину, яка збирається зробити аборт, що її вчинок виправданий якимись обставинами. Цей ідол має купу шанувальників серед тих, кому просто байдуже майбутнє дітей і хто любить повторювати: «Потурбуйся про себе!»

Астарті, Хамос та Молох – це відображення бажань нашого гріховного ества. Тому відмовитися від них – означає відмовитися від самого себе і підкоритися Богові, визнавши Його повновладним Володарем усіх сфер життя. Зробити те, чого не зробив Соломон, – покаятися і повернутися до Господа.

Наша молодь у полоні поганських богів... Їм необхідна визвольна війна, священний бій проти ідолів. На чиему боці ти, дорогий читачу? Хто панує сьогодні у твоєму серці? Якщо ідоли – оголоси їм війну. І в біг!

Ольга НОВИКОВА.

НЕ ЗАЙВЕ НАГАДАТИ

Після терористичних актів у Нью-Йорку дочку всевітньо відомого євангеліста Біллі Грем запитали: «Як Бог міг таке допустити?». Анна Грем дала незвичайно глибоку відповідь: «Безперечно, Бог засмучений тим, що сталося, так само, як і ми, але ми роками говорили Йому, щоб Він пішов з наших шкіл, уряду й нашого життя. А оскільки Бог – «джентльмен», то я вірю, що Він тихо вийшов. Як ми можемо очікувати, що Бог буде благословляти й охороняти нас, якщо ми Його просимо дати нам спокій?»

Анна Грем Лотц

А почалося все з того, що Маделайн Муррей О'Герр (яку невдовзі вбили) напала на тому, щоб у школах не молилися, і ми погодилися з нею.

Потім хтось запропонував: краще більше не читати Біблію в школах, тому що вона говорить: «Не вбий, не кради, люби ближнього, як самого себе», – і ми погодилися.

Потім доктор Бенджамін Спок запропонував відмовитися від тілесних покарань неслухняних дітей, тому що це негативно вплине на їх маленькі особистості і ми зашкодимо їхній самоповазі. (Згодом син

др. Спока покінчив життя самогубством). Ми вирішили, що такий експерт знає, про що каже. І в результаті вчителі більше не можуть впливати на неслухняних дітей.

Потім хтось запропонував надати нашим дочкам можливість робити аборт без згоди батьків. І ми погодилися. Потім деякі розумні члени шкільного комітету об'єдналися в думці: наші хлопчики все одно коли-небудь стануть «це» робити, тому будемо роздавати їм презервативи; і батьків про це інформувати не треба. Так вони зможуть у будь-який час розрядитися й мати «розвагу». І ми погодилися.

БОГ НЕ ВИНЕН

Потім деякі з найвищих державних діячів заявили: «Неважливо, яке в нас особисте життя. Головне, що ми добре робимо свою роботу». Ми погодилися, адже не має значення, як державні мужі проводять свій вільний час, поки робота виконується бездоганно і економіка функціонує. Потім у когось виникла ідея випускати газети й журнали з фотографіями оголених жінок і назвати це «природним замилюванням красою жіночого тіла». І ми згодні.

Потім це «природне замилювання» просунали ще на крок: фотографії голих жінок і дітей появилися в Інтернеті, і їх сьогодні може бачити кожний. І ми сказали, що кожен має право на свою думку.

Потім розважальна індустрія запропонувала крутити телешоу й фільми, у яких показані насильство, гомосексуалізм і сексуальна свобода, і записувати музику, яка закликає до насильства, наркотиків, самогубства й сатанізму. Ми подумали: це просто розваги, не можна ж це брати всерйоз, і погодилися.

А тепер ми дивуємося, чому в наших

дітей немає совісті, чому вони не можуть відрізнити добро від зла, чому для них не проблема вбити себе або своїх шкільних товаришів. Чи не пов'язане це з тим, що ми починаємо те, що сіємо?

Хтось написав: «Дорогий Боже, чому Ти не врятував ту маленьку дівчинку, яку вбили в класі? Із дружнім привітом – здивований учень...» І отримав відповідь: «Дорогий здивований учню, Мене в школу більше не пускають. Із дружнім привітом – Бог». Чи не дивно, що люди поведуться з Богом як із кимсь непотрібним, а потім дивуються, що світ гине.

Чи не дивно, що газетам ми віримо, а Біблію ставимо під сумнів! З яким запалом ми читаємо пресу і як неохоче – Біблію, Книгу життя. З якою швидкістю в Інтернеті поширюються тисячі анекдотів, а важлива звістка Бога в тих же мережах зникає, як вода в піску.

Чи не дивно, що спокусливе, грубе, вульгарне й непристойне вільно передається через засоби масової інформації, у той час як бесіди про Біблію у відкритих дискусіях придушуються. Деякі люди можуть

щонеделі горіти для Христа, як вогонь, а протягом тижня залишатися невидимками. Це дивно!».

І так само буде дивно, якщо ви, дорогі читачі, не розішлете цей текст за всіма знайомими адресами, тому що не знаєте, що про вас подумують. Дивно, що ми більше піклуємося про те, що думають про нас інші, ніж про те, що думає про нас Бог.

Передайте цю інформацію далі, якщо вважаєте, що над цим варто задуматися. А якщо ні – тоді, принаймні, припиніть скаржитися на погану ситуацію в сім'ї, на роботі, в країні і у світі.

Знак на білому фоні

Село Болярка мало кому відоме. Це по новій дорозі «Київ – Чоп» перед Житомиром. Я зауважив, що знак на в'їзді помінявся. Точніше, помінявся фон – з синього на білий. Уважним водіям зрозуміло: гальмує або отримаєш фото на згадку. Одрозд за знаком – троє дебелих «фотографів» і один «фотоапарат» на тринізі. Вдало замаскувалися і терпляче очікують на порушників, тобто тих, хто, за звичкою, їде за старим знаком. На в'їзді – це троє «фотографів» у шкірянках професійно жонглюють смугастими паличками.

Тим, хто рухається за звичкою, продають фото «на довгу і незабутню пам'ять»; ціна – від 260 грн. і вище. Хоча кмітливіші торгуються...

Це на дорозі «Київ-Чоп», а на шляху нашого життя – знаки Слова. Проведіть паралель:

Звуження дороги – покаяння. «Широка дорога веде до загуби, і нею багато хто ходить... вузька дорога веде до життя – і мало таких, що знаходять її» (Мт. 7:13).

Поворот ліворуч («наліво») заборонений – «А блудників і перелюбників судить Бог!» (Євр. 13:4).

Дорога веде в нікуди – «Вони покинули просту дорогу, та й заблудили і пішли за Валамом... що полюбив нагороду несправедливості» (2Петр. 2:15).

Стоп – «Так говорить Господь – на ваших дорогах зупиниться і розпитає, де добра дорога, і йдіть нею» (Єр. 6:16).

Круговий рух – «До таких належать ті, які завжди вчать, і не можуть ніколи прийти до пізнання правди» (2Тим. 3:7).

Місце відпочинку – «Прийдіть до Мене всі, знеможені і обтяжені, і Я заспокою вас...» (Мт. 11:28).

Це Христос! Біла знаків Свого Слова Він не ставить охорону. Він пропонує вибір. Можеш їх ігнорувати, рухаючись за звичкою, – це шлях до прірви. Можеш звернути увагу і покоритися – це напрямок до Христа, Який сказав: «Я є дорога, правда і життя».

Як далі – за звичкою чи за Словом?

Микола СИНЮК,
Єпископ.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 8 (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР – 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

ВІРУЮ

УВАГА

Щонеділі о 8:00 та о 16:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів,
вул. І. Блаженевич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова – телефонуйте:
+38 (066) 0000-462, +38 (093) 0000-462

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б (р-н 5-ї шк.);
НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10;
НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
тел. +39 (329) 735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

**ЗАПРОШУЄМО
на Богослужіння
в Івано-Франківській церкві
християн віри євангельської:**

ЩОСЕРЕДИ –
о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ –
о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА –
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 4 (171)
квітень 2013 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.